

Arrest

nr. 276 346 van 23 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, op 27 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 18 mei 2016 in het bezit gesteld van een F-kaart als ouder van een Belgisch kind.

1.2. Zij werd op 19 februari 2018 veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar, waarvan 18 maanden met uitstel voor een periode van vijf jaar, wegens mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting door misbruik te maken van de kwetsbare toestand en gebruik te maken van listige kunstgrepen.

1.3. Op 17 augustus 2018 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijf. Bij arrest nr. 216 488 van 7 februari 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 8 juli 2019 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 30 november 2020 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van het minderjarig Belgische kind A.R

1.6. Op 27 mei 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 263 793 van 17 november 2021 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

1.7. Met een beslissing van 2 december 2021 nam de verwerende partij de beslissing tot het ontvankelijk doch ongegrond bevinden van de onder punt 1.4 vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.07.2019 werd ingediend en op datum van 22.09.2021 werd geactualiseerd door :

A., J.A. [...]

Wettelijk vertegenwoordiger van:

A., Rac. [...]

[...]

Nationaliteit: Nigeria

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier toont aan dat betrokkene op 17.10.2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf indient, in toepassing van artikel 9bis. Deze aanvraag wordt onontvankelijk afgesloten op 20.06.2012 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 23.07.2012. Op 26.07.2015 wordt betrokkene moeder van twee Belgische kinderen, met name A. Rap. en A. Ri.. Op 28.10.2015 dient betrokkene een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Belgisch kind, A. Rap.. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en op 18.05.2016 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 03.11.2017 wordt haar derde kind geboren, A. Rac., van Nigeriaanse nationaliteit. Op 03.05.2018 wordt betrokkene opgesloten in de gevangenis maar er wordt haar een strafonderbreking toegekend met het oog op elektronisch toezicht, op 18.05.2018 werd haar enkelband aangesloten en dit tot 23.11.2020. Het verblijfsrecht van betrokkene wordt op 17.08.2018 beëindigd omwille van zeer ernstige feiten van openbare orde en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissing op 07.02.2019. Op 30.11.2020 dient betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgisch kind A. Rap.. Deze aanvraag wordt geweigerd op 27.05.2021 omwille van de zeer ernstige feiten van openbare orde waaraan betrokkene zich schuldig gemaakt heeft. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17.11.2021. Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat zij op 19.02.2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier jaar waarvan 18 maanden met uitstel voor een periode van vijf jaar en ze werd ontzet uit haar rechten zoals opgesomd in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek voor een termijn van vijf jaar daar betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar met als de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting van deze persoon, waarbij haar toestemming van geen belang was, met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door gebruik te maken de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde zodanig dat de

betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door het direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vormen van dwang, of door ontvoering, machtsmisbruik of bedrog. Deze feiten werden gepleegd in de periode tussen 01.09.2016 tot en met 05.08.2017. We stellen dus vast dat betrokkene op 19.02.2019 veroordeeld werd voor zeer ernstige feiten van openbare orde. Omwille van deze ernstige inbreuk tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijk gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene meent dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt waarbij zij verwijst naar het hoger belang van haar drie minderjarige kinderen die in België geboren zijn en hier naar school gaan, dat haar twee zoons enkel over de Belgische nationaliteit beschikken, zij verwijst in dit kader naar de bepaling van het Kinderrechtenverdrag, met name naar artikels 3, 6, 7, 9, 16, 19, 27, 29 en 37, naar artikel 24.2 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie, dat haar kinderen geen banden hebben met Nigeria, dat zij gescheiden zullen worden van hun respectievelijke vaders, dat de algemene situatie in Nigeria geen veilige omgeving vormt voor drie minderjarige kinderen om zich te ontplooien, dat zij in extreme armoede terecht zullen komen, dat haar dochter risico zou lopen op vrouwelijke genitale verminking (VGV), dat zij als enige zou instaan voor de zorg en veiligheid voor haar kinderen, dat haar zoons ontwikkelingsproblemen hebben, dat zij hier naar het buitengewoon onderwijs gaan, dat zij hier een gezinsleven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM, dat zij sinds 2006 in België verblijft, dat zij stukken inzake haar integratie voorlegt en dat zij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde omdat zij zich nooit meer zal laten meeslepen door personen als de vader van haar jongste kind.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en haar gezin. Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde. Uit het vonnis dd. 19.02.2019 blijkt dat betrokkene, samen met de vader van haar jongste kind, drie Nigeriaanse meisjes heeft ondergebracht in haar woning, waar ook haar kinderen verbleven. Door hun vooedoogeloof te misbruiken werden deze meisjes in de prostitutie gedwongen. Ze dienden zich te prostitueren en hun inkomsten af te staan aan de uitbaters van het café waar ze geprostitueerd werden en aan betrokkene en haar kompaan. De drie meisjes woonden samen op één kamer in de woning van betrokkene en moesten vaak mee zorgen voor de kinderen en meehelpen in het huishouden. De feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze getuigen van een volkomen misprijzen van andermans fysieke en seksuele integriteit. Des te meer omdat de uitbuiting ook met bedreigingen gepaard gingen en er misbruik gemaakt werd van de bijzonder kwetsbare en precaire situatie van de slachtoffers. Er werd bovendien niet geaarzeld het leven van de slachtoffers in gevaar te brengen tijdens hun reis naar Europa. De slachtoffers dienden een gevaarlijke en zeer lange reis te ondernemen om op illegale manier vanuit Nigeria, via Libië met een oversteek over zee naar Italië tot in Europa te raken. Dit alles werd gepleegd vanuit louter winstbejag. Betrokkene deinsde er niet voor terug om uit persoonlijk geldgewin de fysieke en psychische integriteit van anderen aan te tasten. De ernst van de feiten geeft blijk van een volstrekt normloze ingesteldheid en een fundamenteel gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van de slachtoffers. Betrokkene maakte schaamteloos misbruik van de kwetsbare positie waarin de slachtoffers zich bevonden om hieruit munt te slaan zonder stil te staan bij de mogelijke ernstige en verwoestende impact hiervan op de slachtoffers. Haar persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. De samenleving dient hier tegen beschermd te worden. Ingevolge het winstgevend gedrag van de beschreven activiteiten, de bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten die gericht waren op het bekomen van een snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat betrokkene geweld en bedreiging niet schuwde, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving

om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en haar gezin.

Betrokkene haalt aan dat zij al sinds 2006 in België zou verblijven en dat zij geïntegreerd zou zijn (ter staving waarvan zij volgende stukken voorlegt: het resultaat van haar cursus maatschappelijke oriëntatie, verschillende deelcertificaten Nederlands richtgraad 1, twee arbeidsovereenkomsten van nul uur dd. 05.04.2019 en 31.10.2020, drie attesten inzake inschrijving Nederlandse taallessen, vijf loonfiches en een verklaring van de VDAB dd. 10.06.2021). Uit het administratief dossier blijkt dat zij pas op 17.10.2011 een eerste aanvraag 9bis indient waarbij zij zich beriep op het feit dat zij al sinds 2008 in België zou verblijven en dat zij pas verblijfsrecht verwierf op 18.05.2016 op basis van haar Belgische kinderen. Ze verloor dit verblijfsrecht weer op 17.08.2018. Betrokkene stond onder elektronisch toezicht van 18.05.2018 tot 23.11.2020. Mevrouw beschikte dus slechts twee jaar en drie maanden over verblijfsrecht. Aangezien betrokkene geboren en getogen is in Nigeria, aangezien zij er school gelopen heeft, aangezien zij de taal spreekt en aangezien zij nog over familieleden in Nigeria beschikt, mag redelijkerwijze verondersteld worden dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Nigeria. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij verklaarde dat zowel haar ouders, haar twee zussen als haar twee broers nog in Nigeria verblijven maar dat zij niet zou weten waar ze verblijven. Tevens verklaarde ze dat zij vreest vermoord te worden door haar vader omdat hij reeds twee zussen van haar omgebracht zou hebben. Echter, we merken op dat betrokkene zich hier beperkt tot loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Een loutere bewering kan niet volstaan om een gegronde vrees aan te tonen. Volledigheidshalve wijzen we er op dat betrokkene geen aanvraag tot internationale bescherming indiende op basis van deze vrees, niettegenstaande zij in de periode van 2008 tot 2015 niet over legaal verblijf beschikte. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene een niet gelegaliseerde Nigeriaanse overlijdensakte dd. 09.09.2018 voor van haar moeder. Echter, aangezien deze geboorteakte niet gelegaliseerd is, kan ze door onze diensten niet aanvaard worden. Evenmin legt betrokkene bewijzen voor dat de persoon vermeld op deze geboorteakte effectief haar moeder is. Tenslotte wijzen we er dat het feit dat betrokkene deze akte kan voorleggen, er op wijst dat betrokkene wel degelijk nog contacten heeft in Nigeria. Het is dan ook niet onredelijk om te stellen dat zij haar leven in Nigeria opnieuw kan opbouwen, met de eventuele ondersteuning van haar familie. Verder blijkt uit de opgelopen veroordeling een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende wetten en regels. Het elektronisch toezicht van betrokkene liep af op 23.11.2020. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. De bewering dat zij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde omdat zij zich nooit meer zal laten meespelen door personen zoals de vader van haar jongste kind, is onvoldoende daar uit het vonnis dd. 19.02.2018 duidelijk blijkt dat de slachtoffers in haar huis verbleven, mee in haar huishouden dienden te helpen en mee voor haar kinderen dienden te zorgen. Hieruit blijkt dus dat betrokkene wel degelijk zeer nauw betrokken was bij de uitbuiting van de meisjes. De impliciete veronderstelling dat zij deze feiten enkel pleegde onder invloed van haar ex-partner wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Mensenhandel is een moderne vorm van slavernij en een vernederend misdrijf waarbij betrokkene de vrijheid en de waardigheid van deze drie meisjes heeft gestolen om ze zelf rijker van te worden. Betrokkene maakte zich hieraan bovendien schuldig op een ogenblik dat zij gemachtigd was tot verblijf en dus op een eerlijke manier een inkomen kon verdienen uit arbeid. Betrokkene gaf echter de voorkeur aan snel geldgewin door uitbuiting van anderen in plaats van eerlijk te werken voor haar onderhoud en dat van haar kinderen. Een professionele begeleiding in de zoektocht naar werk en een reële kans op tewerkstelling bij een verblijfsmachtiging, vormen dan ook onvoldoende garantie tegen het plegen van nieuwe feiten. Haar integratieparcours en haar verblijfsduur kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het (veronderstelde) verblijf van betrokkene sinds 2008 kan weliswaar aangenomen worden dat zij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft drie minderjarige kinderen, de tweeling A. Rap. en Ri. geboren op 26.07.2015 van Belgische nationaliteit en A. Rac. geboren op 03.11.2017 van Nigeriaanse nationaliteit. Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar drie kinderen. Zij beroept zich op het Kinderrechtenverdrag, met name op artikels, 3, 6, 7, 9, 16, 19, 23, 27, 29 en 37 evenals op het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie en General comment n° 6 van de Verenigde Naties. Het hoger belang van het kind brengt volgens betrokkene een onderzoeksplicht met zich mee. Ze wijst er verder op dat de algemene veiligheidssituatie in Nigeria, en meer bepaald in Kaduna State, erg gevaarlijk is voor burgers

en geen veilige omgeving vormt voor drie minderjarige kinderen om zich te ontplooien en te ontwikkelen. Ze benadrukt dat zij bij een terugkeer in extreme armoede terecht zullen komen. Ze verwijst hiervoor naar een verslag van Human Rights Watch dd. 31.07.2020, twee krantenartikelen van the Guardian, twee EASO rapporten inzake Nigeria en naar een studie van de Rijksuniversiteit Groningen. Wat het hoger belang en het welzijn van de kinderen betreft, dienen we op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het wordt door ons niet betwist dat huidige beslissing een impact zal hebben op het leven van haar kinderen. Deze schade is echter volledig te wijten aan de keuzes die betrokkene zelf maakte. Zij diende te weten dat zij door haar actieve rol in een netwerk van mensenhandel en seksuele uitbuiting, ernstige schade kon veroorzaken aan haar gezinsleven en het hoger belang van haar kinderen in gevaar kon brengen. Hierbij merken we op dat het feit dat zij minderjarige kinderen had in België, haar er niet van weerhouden heeft strafbare feiten te plegen. De feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld op 19.02.2018 werden gepleegd in de periode van 01.09.2016 tot en met 05.08.2017. Op dat moment was zij al moeder geworden en was zij zwanger van haar jongste kind. Zij bracht haar slachtoffers onder in haar woning en verplichtte hen om voor haar kinderen te zorgen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover haar kinderen, zoals van iemand met het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had een verblijfskaart en kon dus samen met haar kinderen opbouwen. Zij heeft dit voorecht kwijtgespeeld door het plegen van de strafbare feiten en alzo het verder uitbouwen van haar gezinsleven evenals het hoger belang van haar kinderen op de helling gezet. We benadrukken nogmaals de ernst van de gepleegde feiten waarbij betrokkene zich, gedreven door winstbejag, schuldig maakte aan de seksuele uitbuiting van drie Nigeriaanse meisjes gedurende ongeveer een jaar waarbij geweld en bedreiging niet werden geschuwd en waarbij deze meisjes ondergebracht werden in haar eigen woning en mee voor haar kinderen moesten zorgen. We wijzen er op dat de verantwoordelijkheid voor de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Betrokkene draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor de situatie waarin zij en haar kinderen zich momenteel bevinden. Gezien deze overwegingen worden de familiale belangen van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Wat betreft de algemene situatie in Nigeria waarop betrokkene zich beroept en waarbij zij zich baseert op algemene rapporten en krantenartikelen dienen we op te merken dat het in deze situatie aan verzoeker toekomt om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van persoonlijk bewijs naar voor te brengen. Het komt aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). Uit de door betrokkene aangehaalde rapporten en krantenartikelen blijkt niet dat zij louter door haar aanwezigheid in Nigeria een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling zullen ondergaan. Ook wat betreft de socio-economische toestand in Nigeria legt betrokkene enkel stukken voor die betrekking op de algemene situatie en maakt verzoekster geen band met haar persoon aannemelijk. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingsfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RvV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkene verwijst verder naar een Nederlandse studie van drs. Kalverboer en Zijlstra waaruit zou blijken dat na een verblijf van vijf jaar of langer in Nederland, kinderen psychische en psychologische schade zouden lijden in geval van een terugkeer naar het land van herkomst, dat er vrijwel altijd een sprake zou zijn van een ontwikkelingsbreuk, dat de kinderen een groot verlies zouden lijden omdat het perspectief in het land van herkomst doorgaans somber is, de kans op ontwikkeling in het land van herkomst zou dan ook zeer klein zijn door deze identiteitsbreuk die optreedt en in de afwezigheid van ontwikkelingsmogelijkheden. Echter, we merken dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van mogelijke psychische en psychologische problemen en van een identiteitsbreuk met ontwikkelingsschade bij kinderen die terugkeren naar hun land van herkomst na meer dan vijf jaar verblijf, niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van betrokkene effectief deze schade zullen oplopen. Dus hoewel de bronnen melding maken van opgelopen schade bij kinderen die terugkeren, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de kinderen van verzoekende partijen een reëel risico zouden lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. De kinderen van betrokkene zijn nog jong (namelijk zes jaar en vier jaar) en kunnen zich wellicht dan ook snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Het feit dat de kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het leven in het land van herkomst van hun moeder. Uit het hoorrecht van mevrouw blijkt dat zij het Nederlands slechts in beperkte mate machtig is. Dit blijkt ook uit het voorgelegde attest van de VDAB dd. 10.06.2021 dat stelt dat mevrouw eerst het basisniveau Nederlands diende te behalen alvorens de zoektocht naar werk opgestart kon worden. Het is dan ook meer dan waarschijnlijk dat zij haar moedertaal spreekt in huiselijke kring en dat haar kinderen in deze taal worden opgevoed. Dit houdt in dat haar kinderen minstens over een goede mondelinge taalbeheersing beschikken. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij dus minstens al noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Betrokkene haalt aan dat haar zoons hier school zouden lopen in het buitengewoon onderwijs omwille van ontwikkelingsproblemen. Ter staving hiervan legt betrokkene een bevestiging van inschrijving voor dd. 30.05.2021 en een verslag van de handelsgerichte diagnostiek dd. 13.01.2021 inzake de tweeling Rap. en Ri. . Echter, betrokkene toont niet aan dat deze scholing niet beschikbaar zou zijn in Nigeria. Evenmin blijkt uit het voorgelegde verslag dat er sprake is van ontwikkelingsstoornissen waarvoor begeleiding en opvolging noodzakelijk zouden zijn. Uit dit verslag blijkt enkel dat hun taalbegrip en woordenschat in het Nederlands beperkt is en dat zij niet altijd goed verstaanbaar zijn, dat zij gebaat zouden zijn bij voldoende tijd en herhaling wanneer zij nieuwe vaardigheden aanleren. Het verslag besluit dat het niet evident zal zijn om de overstap naar het eerste leerjaar te maken en dat gekeken moet worden naar andere opties zoals het herhalen van de derde kleuterklas of een overstap naar het buitengewoon onderwijs type basisaanbod. Uit het voorgelegde bewijs ter bevestiging van hun inschrijving in de BLO school [...] blijkt aldus dat zij overgestapt zijn naar het buitengewoon onderwijs. Zoals reeds gesteld, blijkt uit dit verslag niet dat er nood is aan specifieke opvolging of behandeling. Verder blijkt uit dit verslag dat de talige achterstand zich enkel voordoet met betrekking tot het Nederlands, niet met betrekking tot hun moedertaal (de taal die zij thuis spreken met hun moeder en die verschilt van het Nederlands). Mogelijks kunnen de kinderen beter functioneren in een talige omgeving waarin de schooltaal dezelfde is als de thuistaal. Specifiek wat haar Belgische kinderen betreft, beroept betrokkene zich specifiek op het feit dat zij geen banden hebben met Nigeria en niet het recht hebben om zich in Nigeria te vestigen en dat zij gescheiden zullen worden van hun vader. Allereerst merken we op dat huidige beslissing geen betrekking heeft op haar twee Belgische kinderen. Het staat betrokkene vrij om samen met de vader van haar Belgische kinderen een oplossing te zoeken die het beste is voor haar kinderen. Haar twee oudste kinderen beschikken over de Belgische nationaliteit en kunnen aldus perfect in België blijven, indien hun moeder en vader dat wensen. Echter, indien betrokkene een gezinsleven wenst met haar kinderen dan zal dit elders, buiten België, moeten. Betrokkene en de vader van de kinderen kunnen zelf kiezen welk scenario het best is voor hun kinderen, namelijk de kinderen bij de vader in België laten blijven, of de kinderen de moeder laten vergezellen naar een land waar zij kunnen verblijven. Volledigheidshalve wijzen we er op dat betrokkene niet aantoont dat er actuele en effectieve banden zijn tussen de kinderen en hun vader. Volgens de informatie van het rijksregister van hun vader blijkt dat hij momenteel geschrapt is van ambtswege. We verwijzen tenslotte naar de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19.11.2021 waaruit blijkt dat de Raad van oordeel is dat verzoeksters persoonlijke gedrag een zodanige werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, zodat de weigering van verblijf ten aanzien van verzoekster die als gevolg heeft dat haar kinderen, van Belgische nationaliteit, beperkt

worden in hun uitoefening van hun rechten als Unieburger, niet kennelijk onredelijk is (RVV dd. 19.11.2021, rolnummer 263 053, p.33). Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar kinderen, op basis van hun Nigeriaanse moeder, geen verblijfsrecht in Nigeria kunnen verwerven. Het blijft bij een loutere bewering van betrokkene dat haar kinderen geen recht zouden hebben om in Nigeria te verblijven. Het is echter aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Betrokkene toont niet aan dat dat haar kinderen op basis van hun Nigeriaanse moeder geen rechten kunnen doen gelden. Wat betreft haar dochter beroept betrokkene zich uitdrukkelijk op het risico op VGV dat zij zou lopen bij een terugkeer naar Nigeria, aangezien betrokkene zelf besneden zou zijn. Echter, we stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat zijzelf vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan en evenmin toont zij aan dat haar dochter dit nog niet heeft ondergaan. Betrokkene legt namelijk geen enkel persoonlijk stuk voor maar beperkt zich tot het verwijzen naar het algemene risico op vrouwelijke genitale verminking in Nigeria. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat zij haar dochter niet tegen VGV zou kunnen beschermen, temeer daar zij niet aantoont zelf het slachtoffer te zijn van VGV. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat de vader van haar dochter, dhr. O.F., door onze diensten werd gerepatriëerd naar Lagos, Nigeria op 28.01.2021. Betrokkene spreekt zich niet uit over het standpunt inzake VGV van de vader van haar dochter. Tenslotte merken we nog op dat betrokkene ondanks deze voorgehouden vrees, geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Betrokkene beperkt zich tot beweringen waarvan geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van het gezinsleven in Nigeria of elders zouden kunnen verhinderen, niettegenstaande dit een zekere aanpassing zal vergen van betrokkene en haar kinderen. Evenmin blijkt dat betrokkene haar gezinsleven enkel in België zou kunnen verderzetten. Het staat betrokkene vrij om voor haar (eventuele) terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Volledigheidshalve merken we nogmaals op dat het betrokkene zelf is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door haar persoonlijk gedrag en door haar ernstige feiten van openbare orde.

Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en haar kinderen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en haar kinderen. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, “van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet (G.W) en artikel 39/65 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”)”. Verzoekster verwijt de verwerende partij ook bevoegdheidsoverschrijding en machtsafwending.

Verzoekster vat eerst de motieven van de bestreden beslissing samen en formuleert vervolgens haar kritiek:

“Kritiek:

In voorliggend dossier is het zo dat verzoekster veroordeeld werd voor feiten met betrekking tot mensenhandel. Verzoekster werd op 19 februari 2018 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar waarvan 18 maanden met uitstel voor een periode van 5 jaar, en werd ontzet uit haar burgerrechten voor 5 jaar, voor feiten gepleegd tussen 1 september 2016 en 5 augustus 2017.

Verzoekster is echter ook alleenstaande moeder van drie kinderen. De kinderen hebben verschillende vaders en verschillende verblijfsstatuten. De tweeling is zes jaar oud, kampt met leerproblemen en zij hebben de Belgische nationaliteit. Rac. daarentegen is 4 jaar oud en heeft geen verblijfsrecht.

Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekster haar 2 Belgische kinderen niet naar Nigeria zal sturen als ze dit kan vermijden. De kinderen zouden er immers niet kunnen rekenen op het nodige onderwijs en het is er bijzonder onveilig. Verzoekster kan niet verplicht worden haar Belgische kinderen naar Nigeria te sturen en hen aan gevaar bloot te stellen.

Van een ouder kan, los van zijn of haar persoonlijke verantwoordelijkheid, niet verlangd worden dat deze zijn of haar wettig verblijvende kinderen vrijwillig aan gevaar en ontwikkelingsproblemen blootstelt. Dat is onredelijk.

Bij de afweging onder artikel 8 EVRM maar ook voor wat betreft de pertinentie van de weigering van een verblijfsmachtiging op grond van openbare orde overwegingen is dit bijzonder relevant.

De afweging die verwerende partij heeft gemaakt in verzoekende partij haar dossier is te oppervlakkig.

Er wordt louter gerefereerd naar het hoger belang van de kinderen, maar van een onderzoek naar wat de rechten van de kinderen in een dergelijke situatie net zijn, en hoe die concreet vorm zouden moeten krijgen is geen sprake.

Er wordt geen inschatting gemaakt van de impact van de maatregel op de kinderen, wat essentieel is voor een reële afweging, en verwerende partij houdt het hoofdzakelijk op het hameren op de eigen verantwoordelijkheid van de moeder, waarbij de kinderen eigenlijk extern blijven aan het handelen van hun moeder en ertoe gereduceerd worden.

Verzoekende partij haar kinderen, Rac. aan wie de bestreden beslissing ook gericht is, maar gelet op het feit dat ze alleen instaat voor de zorg voor de Belgische tweeling, Ri. en Rap. ook, zijn volledig en absoluut afhankelijk van verzoekster en haar verblijfsrecht in België.

Verzoekster vraagt het bestuur en Uw Raad niet om te oordelen of zij het zelf 'verdient' om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoekster vraagt om te beoordelen welk soort verblijfssituatie, stabiliteit en voorspelbaar evenwicht haar kinderen verdienen, rekening houdend met hun individuele eigenschappen, onderscheiden nationaliteiten administratieve situaties, en de veiligheids- en socio-economische situatie in Nigeria en rekening houdend met het feit dat de Belgische tweeling op het Belgische grondgebied zal blijven.

Er kan daarbij enkel benadrukt worden dat de beslissing zich niet enkel richt tot verzoekster, maar ook een beslissing betreft aangaande de kinderen. Zij zijn geen figuranten voor de beslissing, ze zijn er de adressaat van. De gevolgen van de beslissing zijn ernstiger en langduriger voor verzoekster haar kinderen dan voor haar.

De kinderen kunnen en mogen niet als collateral damage behandeld worden, maar dienen net op verhoogde aandacht te kunnen rekenen van het bestuur, gelet op hun afhankelijkheid en kwetsbaarheid als kinderen.

Het gaat evenwel niet om het morele karakter van de verzoekster. Het gaat in eerste instantie om de kinderen en de concrete impact op hen. Dat is de betekenis van het feit dat het hoger belang van de kinderen de eerste overweging moet zijn.

Het EHRM oordeelt dat voor wat minderjarige vreemdelingen betreft, al dan niet begeleid, de extreme kwetsbaarheid van het kind beslissend is en uittorent boven alle andere consideraties: "74. In cases concerning foreign minors, whether accompanied or unaccompanied, the child's situation of extreme

vulnerability is the decisive factor and it takes precedence over considerations relating to his or her status as an irregular migrant (see, for example, N.T.P. and Others v. France, no. 68862/13. § 44, 24 May 2018, and the judgments cited therein, and Rahimi, cited above, § 87". EHRM, Khan t. Frankrijk, nr 12267/16, 28 februari 2019

Waarom zou het dan wel fair zijn de extreme kwetsbaarheid van de betrokken kinderen ondergeschikt te maken aan het gedrag dat hun moeder heeft gesteld. En als een Staat dit dan al zou moeten mogen dan, laat het dan met de hoogste aandacht zijn voor het lot van de betrokken kinderen.

De kinderen hebben absoluut niets te maken met de daden van hun moeder en dragen er geen enkele verantwoordelijkheid voor.

- Met betrekking tot de directe werking van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag :

-

Wanneer een verzoeker zich bij het indienen van een verblijfsmachtiging op de bepalingen van een verdrag beroept, beroept zij zich niet op een schending van die artikelen, dat kan immers pas dienstig gebeuren in een beroep tegen de beslissing van het bestuur. Een dergelijke verzoeker vraagt de overheid zich te laten leiden door die bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Dat verwerende partij dit ziet in termen van een schending van die artikelen en naar de directe werking verwijst is geen daadwerkelijk antwoord op wat verzoekende partij aan het bestuur verzocht heeft en maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

Verder is het zo dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag wel degelijk directe werking hebben en kunnen ingeroepen worden voor een rechtbank.

Verwerende partij beroept zich op beslissingen van Uw Raad van 2012 en 2013 en op een arrest van de Raad van State van 2001. Ondertussen zijn er evenwel wendingen geweest in hoe de bepalingen van het IVRK worden gezien.

Ten eerste kunnen niet alle bepalingen van het IVRK over één kam geschoren worden. Sommige bepalingen zijn meer programmatorisch, bevatten socio-economische rechten, andere bepalingen bevatten heel erg duidelijk subjectieve rechten zoals een verruimd recht op non-refoulement.

Ten tweede valt moeilijk vol te houden dat art. 3 IVRK geen directe werking heeft. Het VN Kinderrechtencomité heeft aangegeven in General Comment nr. 14 dat de bepaling directe werking heeft, en de bepaling is woordelijk gelijk aan artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie dat bij de toepassing van Unierecht, direct toepasbaar is, en waar rechtsonderhorigen zich direct op kunnen beroepen en dat ook al meerdere malen gedaan hebben voor Uw Raad (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14, §6):

"(a) A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court."

Artikel 3 IVRK bepaalt onder punt 1:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

En onder punt 2: " De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen."

Artikel 24.2 van het Handvest bepaalt:

"Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

En artikel 24.1: "1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid."

Een bepaling van een verdrag kan niet dermate onduidelijk en onvolledig zijn dat ze geen directe werking heeft indien een woordelijk gelijke bepaling in een ander rechtsinstrument wél voldoende duidelijk en volledig is om toegepast te worden.

Ten derde heeft het VN Kinderrechtencomité in een recente communicatie met betrekking tot Zwitserland standpunt ingenomen over de directe werking van het IVRK an sich.

De Zwitserse overheid betwiste de directe werking voor enkele bepalingen (in tegenstelling tot de verwerende partij die het ganse verdrag directe werking ontzegt) en het UNCRC oordeelde als volgt:

"6.5 The Committee takes note of the State party's arguments that the provisions of articles 2 (2), 3, 6 (2), 22 and 24 of the Convention do not provide a basis for subjective rights whose violation can be invoked before the Committee. In this regard, the Committee recalls that the Convention recognizes the interdependence and equal importance of all rights (civil, political, economic, social and cultural) that enable all children to develop their mental and physical abilities, personalities and talents to the fullest extent possible. It also recalls that the best interests of the child, as enshrined in article 3 of the Convention, is a threefold concept which is at the same time a substantive right, an interpretative principle and a rule of procedure. The Committee notes that under article 5 (1) (a) of the Optional Protocol, individual communications may be submitted against a State party to the Convention by or on behalf of individuals or groups of individuals claiming to be victims of a violation by that State party of any of the rights set forth in the Convention. Accordingly, the Committee considers that there is nothing in article 5 (1) (a) of the Optional Protocol to suggest a limited approach to the rights whose violation may be invoked in the individual communications procedure. The Committee also recalls that it has in the past ruled on alleged violations of the articles invoked under the individual communications mechanism" (stuk 2)

Zoals Desmet en Lembrechts stellen met betrekking tot deze beslissing van het CRC:

"The most notable procedural issue in V.A. v. Switzerland concerns the justiciability of the CRC's provisions. For the first time, the CRC Committee explicitly discusses in its Views the direct effect of the rights anchored in the CRC. According to the Swiss state party, Articles 2(2), 3, 6(2), 22 and 24 of the CRC are 'of a programmatic nature' and do not contain subjective rights, violations of which could be invoked before the CRC Committee (para. 4.10 of the Decision).

The CRC Committee firmly contests this view. It stresses the interdependence and equal importance of all CRC rights (CRC GC 15 (2013). para. 7; para. 6.5 of the Decision). and recalls that Article 3 of the CRC constitutes not only an interpretative principle and a rule of procedure, but also a self-executing substantive right that can be invoked before a court (CRC GC 14 (2013). para. 6). Moreover, pursuant to Article 5(1) of the CRC OP3. communications may be submitted regarding alleged violations of "any of the rights" in the CRC or its first two Optional Protocols. Finally, the CRC Committee notes that it already pronounced itself on alleged violations of these articles with respect to previous communications.", (stuk 3)

Ten vierde moet erop gewezen worden dat ook de Belgische Staat het optioneel protocol aangaande de individuele klachtenprocedure bij het UNCRC ondertekende en geratificeerd heeft.

Hierin wordt verduidelijkt: "Noting that the States parties to the Convention on the Rights of the Child (hereinafter referred to as "the Convention") recognize the rights set forth in it to each child within their jurisdiction without discrimination of any kind, irrespective of the child's or his or her parent's or legal guardian's race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national, ethnic or social origin, property, disability, birth or other status", (stuk 4)

Artikel 5 van het Optioneel Protocol stelt "1. Communications may be submitted by or on behalf of an individual or group of individuals, within the jurisdiction of a State party, claiming to be victims of a

violation by that State party of any of the rights set forth in any of the following instruments to which that State is a party: (a) The Convention; (b) The Optional Protocol to the Convention on the sale of children, child prostitution and child pornography; (c) The Optional Protocol to the Convention on the involvement of children in armed conflict. "

De Belgische Staat erkent dus de rechten van elk kind afgeleid van het IVRK binnen zijn rechtsmacht en erkent dat die rechten voldoende duidelijk zijn opdat een rechthebbende zich op een schending kan beroepen voor het UNCRC. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom deze rechten plots de nodige duidelijkheid zouden ontberen indien men zich er voor een nationale rechtbank op zou willen beroepen.

De wetgever heeft bewust gekozen om het optioneel protocol te ratificeren.

Zelfs al zou aanvaard worden dat rechthebbenden zich niet rechtstreeks kunnen beroepen op de bepalingen van het IVRK moet het IVRK wel degelijk toegepast worden door de DVZ dat er als bestuur door gebonden is, en dienen de bepalingen van de vreemdelingenwet en van het EVRM geïnterpreteerd te worden met de bepalingen van het IVRK als interpretatieve leidraad.

Zelfs al wil het bestuur aanvoeren dat de bepalingen van het VRK geen directe werking hebben en de schending ervan niet kan ingeroepen worden voor Uw Raad, houdt dit nog niet in dat verwerende partij de bepalingen als overheid niet hoort toe te passen en het op zijn minst geen interpretatieve leidraad zou vormen waar een verzoeker zich op kan en mag beroepen bij het indienen van een verzoek tot verblijfsmachtiging.

De voor verzoekster haar kinderen relevante bepalingen van het IVRK zijn de volgende.

Artikel 6 IVRK waarborgt het recht op leven voor kinderen, en is voldoende duidelijk om directe werking te genieten.

Artikel 6 bepaalt:

"1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op te leven heeft.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate het overleven en de ontwikkeling van het kind. "

Het recht op leven van minderjarigen hangt samen met de gewaarborgde ontwikkeling van het kind. Het ligt voor de hand dat gevaren voor het overleven van het kind en voor diens ontwikkeling dan ook in kaart moeten gebracht worden om het hoger belang van het kind te kunnen afwegen tegenover andere belangen. Indien dit niet in kaart gebracht vaart het bestuurt blind en wordt er voorbij gegaan aan het hoger belang van het kind.

Artikel 19 bepaalt:

"1. De Staten die partij zijn, nemen alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik, zolang het kind onder de hoede is van de ouder(s), wettige voogd (en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft.

2. Deze maatregelen ter bescherming dienen, indien van toepassing, doeltreffende procedures te omvatten voor de invoering van sociale programma's om te voorzien in de nodige ondersteuning van het kind en van degenen die de zorg voor het kind hebben, alsmede procedures voor andere vormen van voorkoming van gevallen van kindermishandeling zoals hierboven beschreven, en voor opsporing, melding, verwijzing, onderzoek, behandeling en follow-up van zodanige gevallen, en, indien van toepassing, voor inschakeling van rechterlijke instanties. "

Het blijkt duidelijk uit deze bepaling dat als het bestuur aanwijzingen worden aangereikt waarom kinderen in een specifiek geval het risico lopen aan verwaarlozing, geweld of misbruik te worden blootgesteld, dit nauwgezet onderzocht moet worden bij het overwegen van hun hoger belang als kind.

In voorliggend geval gaat het om de migratie naar een ander land, naar een erg gewelddadige regio, van kinderen die afhankelijk zijn van een alleenstaande moeder terwijl de vader van een van de drie kinderen is veroordeeld voor feiten van mensenhandel, hetgeen grote vragen doet rijzen naar dreiging die van verzoeksters netwerk uitgaat voor de betrokken kinderen.

Artikel 23 IVRK vereist dat het bestuur extra aandacht heeft voor de bijzondere onderwijsnoden van de kinderen, evenals artikel 28 en 29 van het IVKR.

Artikel 37 IVRK waarborgt onder meer dat "geen enkel kind wordt onderworpen aan foltering of aan een andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing." Het is kindspecifiek, en komt verder overeen met andere non-refoulement bepalingen waarvan de directe werking niet betwist wordt.

Verzoekende partij heeft aangevoerd dat er specifieke redenen zijn om aan te nemen dat een verblijf in Nigeria met hun moeder voor de kinderen van verzoekende partij niet enkel niet in hun belang zou zijn als kinderen, maar ook erg schadelijk zou zijn voor de kinderen. Ze zouden in een extreem precaire situatie terecht komen. Hun moeder is een alleenstaande vrouw, de vader van Rac. is veroordeeld voor mensenhandel en kan best gemeden worden, de socio-economische situatie voor vrouwelijke hoofden van huishoudens in Kaduna State is erbarmelijk. Toegang tot onderwijs is er niet. Verzoekende partij heeft daarbij aangetoond dat haar kinderen nood hebben aan buitengewoon onderwijs, wat ze in Nigeria niet kunnen krijgen, en dat de situatie in Nigeria voor hen onveilig en levensbedreigend zou zijn. Verzoekende partij heeft opgeworpen dat er concrete aanwijzingen zijn dat het onmogelijk is om het gezins- en privéleven in Nigeria te beleven.

Verzoekster verwijst voor de veiligheidssituatie en socio-economische situatie die de materiële omstandigheden zullen bepalen voor de kinderen hun ontwikkeling in Nigeria naar de informatie die reeds werd toegevoegd en hieronder wordt hernomen, en naar de aanvullingen die nog worden gevoegd.

De Dienst Vreemdelingenzaken is ertoe gehouden alle actuele en relevante omstandigheden concreet te beoordelen in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het recht op een privéleven, het hoger belang van het kind en artikel 3 EVRM.

Het bestuur had moeten rekening houden met 1) het feit dat twee van haar drie kinderen een cognitieve beperking hebben en bijzondere ondersteuning genieten, 2) en het feit dat de veiligheidssituatie in Kaduna State enorme risico's met zich meebrengt voor verzoekende partij haar kinderen.

Verzoekende partij heeft niet louter beweerd dat de situatie in Kaduna State onveilig is, verzoekende partij heeft dit aangetoond aan de hand van rapporten van Human Rights Watch en van het overkoepelende Europese asielagentschap, EASO. De rapporten zijn recent. Ze dateren van 31 juli 2020 en 2021.

In rapporten wordt er beschreven hoe er tot 400 mensen ontvoerd werden voor losgeld door criminele organisaties, hoe meer dan 200 gewelddadige incidenten resulteerden in 1000 doden, en hoe er 50 000 ontheemden in 2020 alleen al waren.

Tussen januari en april 2021 waren er 188 veiligheidsincidenten in Kaduna State met meer dan 500 doden.

Verder heeft verzoekende partij nog geduid, eveneens aan de hand van erg recente EASO rapporten, dat de socio-economische situatie in Nigeria een fundamentele bedreiging inhoudt voor het fysieke en psychische welzijn van kinderen en hun ontwikkeling en ontplooiing.

Verzoekende partij heeft concrete, actuele informatie bezorgd, eigen aan de specifieke regio waar ze in Nigeria zou moeten verblijven, en eigen aan de samenstelling van haar huishouden, een gezin met een alleenstaande vrouw aan het hoofd.

Verzoekende partij heeft het volgende overgemaakt aan verwerende partij:

"Kaduna state is bijzonder gevaarlijk. Human Rights Watch heeft op 31 juli 2020 nog een rapport gepubliceerd waaruit blijkt dat er een conflict gaande is in Kaduna State dat erg gevaarlijk is voor burgers:

"A recent wave of deadly attacks in the southern part of Nigeria's restive Kaduna State has brought the seemingly never-ending cycle of communal violence and impunity in the state back into focus. The media reported that gunmen killed at least 43 people between July 21 to 24 and that 178 people were killed in the past 7 months across southern Kaduna communities. "

"Kaduna State straddles the country's ethnic and religious divide. Northern Kaduna's population is largely Muslim and Hausa-Fulani, while southern Kaduna is predominantly Christian and home to some 30 ethnic groups. Relations between the Hausa-Fulani and communities in southern Kaduna have long been tense, stemming predominantly from competition over resources, including land, and political control. These tensions have often led to deadly ethnic and sectarian violence. "

"In a 2013 report, Human Rights Watch examined major incidents of sectarian and intercommunal violence which had killed thousands in northern, southern, and central Kaduna between 1987 and 2013. In some cases of mass violence, the police were absent or took few or no steps to contain it. Perpetrators were rarely brought to justice. The resulting cycles of impunity produced more attacks and reprisal attacks.

The recent attacks led to an outcry against the failure of the authorities to take necessary steps to protect communities and deter violence, including a protest by women calling for justice. "
<https://www.hrw.org/news/2020/07/31/multiple-killings-nigerias-kaduna-state>

Dit is geen veilige omgeving voor 3 minderjarige kinderen om zich te ontwikkelen en ontplooiën.

Ook andere bronnen bevestigen de bijzonder verontrustende veiligheidssituatie in Kaduna State:

"Some gunmen Thursday attacked Nuhu Bamalli Polytechnic, Zaria, in Kaduna State, abducting some lecturers and their families.

An official of Kaduna State Vigilance Service who spoke to the News Agency of Nigeria (NAN) but did not want his name mentioned, said some students of the institution were also injured. The official, who did not give details, said the incident occurred on Thursday night between 10.30pm and 11pm. "
<https://guardian.ng/news/nigeria/national/armed-attack-polytechnic-in-kaduna-state-abduct-lecturers-family-members/>

Volgens het laatste rapport van UNFPA vinden er in Kaduna State erg geregeld kindhuwelijken plaats, zijn er erg hoge cijfers voor genitale verminking voor meisjes, en een bijzondere hoge graad van geweld tegen vrouwen: "He said that at the zonal level, over 32 per cent of girls are married off before age 15 in Kaduna North Senatorial Zone, 15 per cent in Kaduna Central and 17 per cent in Kaduna South. The chief of staff added that the survey equally shows 49 per cent prevalence of female genital mutilation in Makarfi LGA and 34 per cent in Giwa LGA. He also said that more disturbingly, 73 per cent of women in Birnin Gwari LGA and 0.4 per cent in Zaria LGA said that it was okay for a man to beat a woman. "Therefore, for us in Kaduna State the 2021 State of the World Population Report is timely and will help us look deeply into these disturbing statistics. "
<https://guardian.ng/news/38-of-girls-in-kaduna-la-married-before-age-15/>

Uit het laatste EASO rapport blijkt dat de veiligheidssituatie in Kaduna State voor kinderen onleefbaar is: "As in other North-West Region states, violence in Kaduna state is often related to cattle rustling and conflicts over land and resources (see Section 1.4.1.1). According to the Council of Foreign Relations (CFR), farmer- herder conflicts have intensified in the North-West Region during the COVID-19 lockdown period.669 According to CFR, 'The city of Kaduna has long been the center of political, ethnic and religious violence', kindled by high levels of unemployment, a large influx of migrants from rural areas, and an explosion of young population. Violence - including election-related violence -escalated along ethnic and religious lines and ethnic 'cleansing' occurred. The whole state also experienced increasing levels of violent conflicts and kidnappings (about 400 people were abducted in 2020 for ransom, according to CFR). In the predominantly agricultural state, conflicts over use of land and water are escalating"

"The main actors in the security incidents as recorded by ACLED are Fulani ethnic militia and 'unidentified armed groups' in clashes with civilians (in 59 out of 60 cases of violence against civilians). In addition, the military forces of Nigeria were actors in 29 incidents of battles and 13 on explosions/remote violence. The Kaduna communal militia was an actor in 15 cases of violence against civilians.671 Violent cattle rustling is mainly carried out by 'large and well-armed criminal groups based in the Kamuku forest in Kaduna', according to Crisis Group.672 In 2020, the armed group Ansaru, an ISWA branch loyal to Al-Qaeda (see Section 1.3.2), conducted its first attacks in five years.673 During the year 2020, ACLED recorded three bloody battles with Ansaru in Kaduna state: on 5 February, 23 August and 18 November.674 After a wave of attacks in Southern Kaduna in July 2020, the state

governor declared no more 'peace money' to some local leaders, which he accused of having organised the killings as reaction to no longer receiving monthly intakes from the local government.⁶⁷⁵ "Kaduna state is reportedly surpassing Borno state as the 'epicentre of violence', with approximately 400 people recorded as abducted for ransom by criminal gangs, more than 200 violent incidents resulting in almost 1 000 fatalities, and 50 000 IDPs in 2020. Conflicts over water and land use are escalating, and Ansaru, a less prominent Islamist group, has become active in the state.⁶⁷⁶"

"In its August 2020 report, AI noted that 'violence has been on and off in southern Kaduna since the aftermath of 2011 elections' and reported on 'escalating violence in southern Kaduna'. In June 2020, the state governor had announced a 24-hour curfew in several communities. However, this has not stopped attacks. July 2020 saw more than one hundred deaths resulting from 'coordinated attacks' on local communities. According to AI, the 'worst affected are villages in the south of Kaduna state, where armed men killed at least 366 people in multiple attacks between January and July 2020/⁶⁷⁷ According to International Crisis Group, attacks by 'herder-allied armed groups, vigilantes and criminally motivated groups' spread from Zamfara to other states, in border areas or close to the forests which are home to several armed groups. ⁶⁷⁸ In Kaduna, most of the violent attacks took place in Birnin-Gwari, Igabi, Giwa, Kajuru and Chikun LGAs. ⁶⁷⁹ "In 2020, ACLED reported a total of 227 security incidents (58 battles, 15 incidents of remote violence/explosions, 144 cases of violence against civilians, 10 incidents of riots) in Kaduna state, resulting in 869 deaths. The highest number of security incidents took place in Chikun LGA, followed by Kaduna North LGA. Of the 144 incidents of violence against civilians, 125 were attacks and 19 kidnappings. ⁶⁸⁰ The evolution of the types of security events through the reference period, as well as the highest number of incidents by LGA is shown in Figure 12 below. Other than the above-mentioned types of security incidents, 19 protests were reported in Kaduna state during the Reference period." https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EA_SO_COI_Report_Nigeria_Security_situation.pdf oa 79-80.

"From 1 January to 30 April 2021, ACLED reported a total of 188 security incidents (51 battles, 33 incidents of remote violence/explosions, 98 cases of violence against civilians, 6 incidents of riots) in Kaduna state, resulting in 500 deaths. ⁶⁸⁴ " https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Nigeria_Security_situation.pdf, pg. 81.

De impact op de burgerbevolking van deze veralgemeende onveiligheid is enorm.

Bij de beoordeling van de impact op verzoeksters kinderen bij een terugkeer naar Nigeria dient dit mee in overweging genomen te worden.

Ook socio-economisch brengt een terugkeer rampzalige gevolgen met zich mee voor verzoeksters kinderen.

Uit een ander EASO rapport blijkt dat 86 miljoen Nigerianen in extreme armoede leven.

"According to a 2017 World Bank report, in 2013 86 million Nigerians lived in extreme poverty. ¹⁷⁰ 'Despite years of growth, Nigeria has also seen a huge increase in the number of people living in poverty.' ¹⁷¹ Between 2003 and 2010, the country had a high economic growth rate of 7.6 %, yet at the same time, its poverty rate remained significantly high as well. ¹⁷² According to World Bank data, the percentage of the population living on less than USD 1.90 a day (at 2011 international prices) in Nigeria was 57.1 % in 1992, 53.5 % in 2003 and 2009. No data is available for 2016.¹⁷³ Ventures Africa, 'an online platform for news, analysis and discussion about African business, policy, innovation, and lifestyle' estimates in November 2017 that 'currently, 82 million Nigerians live in extreme poverty, which is 42.4 percent of Nigeria's population.' " https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2018_EA_SO_COI_Nigeria_KeySocioEconomic.pdf, pg 31

Er is weinig voedselzekerheid en 70 procent van de Nigerianen overleeft op nog geen dollar per dag. "In Nigeria, agriculture is the major occupation and employs a large part of the active work force. Nevertheless, food security in Nigeria is lacking for large parts of the rural and urban population, according to a study on the challenges of food security in Nigeria (2017) 'Though Nigeria prides itself as the giant of Africa with its economy becoming the largest in 2014, the poverty rate in the country is alarming. Not less than 70 % of the Nigerian population is surviving on less than a dollar per day while food insecurity prevalence in the low income urban households and rural areas respectively stands at 79

% and 71 %. [...] In the rural Nigeria, inadequate post-harvest technology and poor distribution of food have combined with poverty to form an almost insurmountable challenge and especially with unpredictable variations in weather conditions.' 197 Causes of the food security in Nigeria are multifaceted, according to this study: insufficient food production, gender inequality, inefficient policies and corruption, conflicts and civil insecurity, and low technology for processing and storage. " https://coi.Easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2018_EASO_COI_Nigeria_KevSocioEconomic.pdf pg 34.

De infrastructuur om waardig te leven ontbreekt. Er is te weinig huisvesting, geen publieke diensten, toegang tot water is bijzonder beperkt, tot gezondheidszorg ook:

"The rapid growth of the urban population outpaces the necessary infrastructure, public services and employment. This results in urban slums, poverty, traffic congestion, housing shortage, inadequate governmental services, growing social and economic inequalities, street violence and crime. Health and sanitation problems arise from this rapid urbanisation due to a lack of electricity, sewage, potable drink water, and adequate housing.²⁴¹ Moreover, as the World Bank report notes, 'In Lagos [...] the gaps in living conditions between informal settlements and formal developments are stark' and the socio-economic gaps within the city's districts are deepening.²⁴² Housing Nigeria has a lack of adequate housing, estimated at 20-30 million units in 2014.²⁴³ While the annual housing needs was estimated at 0.5 to 1 million housing units by 2020, only 15-19 % of the housing units had been completed within the governmental planning programmes between 1975-1985. Consequently, many urban dwellings are overcrowded. It is estimated that the costs of meeting the required number of housing would amount to 'more than 36 trillion Naira' (400 Naira = USD 1).²⁴⁴ The housing problem exists both in Abuja and in Lagos. However, where in Abuja the 600 000 deficit houses does not propel the owners to sell or rent at any price - and as a consequence many houses are still vacant -, in Lagos, where the housing deficit is of 2.5 million, investors and government are interested in urban development and building houses in order to sell or rent. In the rental market, the government has launched a 'Rent-to-Own' program²⁴⁵, making the housing process potentially easier for the population.²⁴⁶ Urban areas are characterised by several types of settlements, as discussed in a research paper in 2015. Apart from the residential areas, which are oriented towards the middle class, informal settlements in the core areas of cities are the oldest and largest settlements, with markets and other commercial services. These settlements tend to have the lowest quality residences and the highest population density. At the periphery of the urban area where usually newcomers are housed are squatter settlements and more informal settlements. These settlements usually have lower population density than in the inner cities and 'are ethnically, professionally, socially and religiously diverse'.²⁴⁷ The living conditions in slums, as studied for Lagos, are dire. Most people living in slums suffer 'unacceptable levels of hygiene and health, while they are deprived of essential basic social facilities', (inadequate water and electricity, lack of garbage disposal and sewage facilities).²⁴⁸"

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2018_EASO_COI_Nigeria_KevSocioEconomic.pdf pa 38-39

"Many urban dwellers do not have access to potable water, because of lack of maintenance, underinvestment, lack of governmental subsidies to ensure access to water by the poor. In Ibadan, only 3 % of the residents have access to piped water, and in Lagos only 9 %. The most common source of potable water is coming from tu be-wells or boreholes, used by 44 % of the urban residents. However, in Lagos, street vendors are the most important source of drinking water.²⁴⁹ Sanitation in urban areas is improving with 42.7 % of the urban households using 'improved, not shared toilet facilities' according to 2013 data. However, this implies that still a large part of the households use open spaces to relieve themselves, with many serious health risks.²⁵⁰"

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2018_EASO_COI_Nigeria_KevSocioEconomic.pdf pg. 40

Vooraf voor huishoudens waar een vrouw alleen aan het hoofd staat is het bijzonder moeilijk om te overleven: "Interlocutors of the Canadian Immigration and Refugee Board (IRB) noted in 2012 that it is very difficult for women without male support heading their own households to obtain housing. Landlords often refuse single living women as tenants and reportedly require male guarantees. Nevertheless, in big southern cities such as Lagos, Ibadan and Port Harcourt, a woman heading her own household can obtain a house if she can afford the high rents and is able to pay an advance of two to three years"

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2018_EASO_COI_Nigeria_KevSocioEconomic.pdf pg. 41

"Single women who head their own households, and widows in particular, experience many difficulties in acquiring support. An interlocutor of the Canadian IRB stated that 'it is very difficult to generalize', and underlined that 'many factors must be considered, including a woman's tribe, sub-clan, geographical location, level of education, and socio-economic status.' Another interlocutor of the Canadian IRB stated that 'women who live without male support are worse off living in large northern cities than in the south.' There are more female-headed households in large southern cities than in those in the north. Women with higher education have better chances to survive, although there is a very high unemployment rate, also for graduates, according to IRB's interlocutors.³⁸² The situation is reportedly most difficult for divorced women with children and low level of

education. They cannot count on alimony from their ex-husbands or governmental support. According to an IRB interlocutor, in Islam, 'divorced women are not entitled to maintenance (except during iddah- the waiting period)', adding that '[i]n Christian and secular marriages, although "maintenance orders" can be made, they are rarely enforced.'³⁸³ IRB's interlocutors also noted that 'there are no government support services' for women heading their own households and that the Ministry of Women's Affairs provides very little support services. There are a few NGOs but their services are 'hardly effective'. In the north, there are a few state or religious-based organizations to provide women a "safety net" in providing for their children, generating income, or repaying debt. ³⁸⁴ The Committee for the Support and Dignity of Women (COSUDOW) run by Catholic nuns and based in Benin City runs a Welcome House, aiming at 'providing a safe house to young women without families³⁸⁵' https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2018_E_ASO_COI_Nigeria_KevSocioEconomic.pdf pg 53

Voor verzoekster, als alleenstaande vrouw met twee minderjarige jongetjes meer ontwikkelingsproblemen en een minderjarig meisje dat riskeert besneden te worden, een vrouw die zelf sinds ze nog minderjarig was in België verbleven heeft, die aangeeft bang te zijn voor haar vader, wiens moeder overleden is, en die verder geen netwerk heeft in Nigeria om op terug te vallen, zou het bijzonder moeilijk, zonet onmogelijk, zijn te overleven op een waardige manier. De veiligheidssituatie is daarenboven dermate dramatisch dat een grondig onderzoek naar de mogelijke gevolgen bij terugkeer op de drie kinderen, waarvan 2 Belgische onderdanen, zich opdringt.

En er dient, gelet op verzoekster haar zwakke sociale positie en de grote kans dat als zij uit werken gaat eender wie toegang heeft tot haar dochter, een inschatting te gebeuren van het risico op genitale verminking van Rac. bij terugkeer.

Verzoekster heeft drie kinderen. De tweeling is zes jaar oud en gaat na de zomer naar het eerste leerjaar. Rac. is bijna 4 jaar en gaat naar de kleuterklas. Kinderen zijn aan die leeftijd al erg geworteld in hun omgeving en op school. België vormt hun volledige referentiekader. De tweeling kampt met leermoeilijkheden en zal naar buitengewoon onderwijs gaan vanaf 1 september 2021 (zie toegevoegde stukken in bijlage).

Een studie van de Rijksuniversiteit van Groningen, het product van "jarenlang wetenschappelijk onderzoek aan de Rijksuniversiteit Groningen naar de positie van kinderen in het vreemdelingenrecht", met de titel "De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet" door Dr. M.E. Kalverboer, Drs. A.E. Zijlstra, laat weinig twijfel over de impact van gedwongen vertrek op kinderen die hier al meer dan 5 jaar zijn:

"Gedwongen uitzetting naar het land van herkomst is vrijwel altijd schadelijk voor de ontwikkeling van het kind. De ernst van de schade hangt af van de individuele omstandigheden persoonlijke eigenschappen van het kind. Verschillende factoren zijn van invloed op de ernst van de te verwachten schade".

Twee van de factoren die worden genoemd zijn duur van het verblijf, "[h]oe langer het kind in Nederland verblijft, hoe groter de kans op schade bij gedwongen migratie. Deze schade hangt samen met verschillende factoren die in de overige punten nader worden toegelicht", en "[d]e conditie waarin de ouders van het kind verkeren": "Zijn de ouders in lichamelijk en psychisch opzicht gezond en evenwichtig, dan zijn ze beter in staat het kind te beschermen tegen de vaak slechtere ontwikkelingsomstandigheden waarin het kind in het land van herkomst terecht komt. Indien er sprake is van (psychiatrische) persoonlijke of relatieproblematiek, dan komen de ouders aan opvoeding, verzorging en bescherming van het kind in het land van herkomst veel minder toe. Deze kinderen moeten zichzelf verzorgen en opvoeden. Het is belangrijk hierbij oog te houden voor het feit dat de ouders van deze kinderen veelal gedwongen zijn geweest te migreren vanuit het land van herkomst en

dat de dreigende uitzetting wederom een gedwongen migratie betekent. Uit onderzoek blijkt dat mensen een hoger niveau van stress ervaren voorafgaand aan het vertrek als de migratie onvrijwillig is."

De studie wijst qua gevolgen van gedwongen terugkeer na vijf jaar bij 6-12 jarigen uit dat de gedwongen terugkeer vanuit het hoger belang van het kind vrijwel nooit acceptabel is gelet op het feit dat de identificatie van de kinderen in sociale verbanden groter is met vriendjes, klasgenoten en schoolomgeving dan met de ouders:

"Zes- tot twaalfjarigen hebben steeds meer bindingen met het gastland Nederland. De opvoeding door de ouders wordt steeds meer aangevuld met beïnvloeding en opvoeding vanuit de samenleving. Hierdoor wordt de invloed van ouders op het ontwikkelingsproces van de kinderen kleiner, terwijl die van de samenleving groter wordt. Kinderen in de basisschoolleeftijd brengen meer tijd door met leeftijdsgenoten en met hun juf of meester dan met hun ouders. Hierdoor zijn ze ingebed in de samenleving en cultuur en is er compensatie voor de soms niet optimale opvoeding die deze kinderen genieten. Vanaf de leeftijd van ongeveer tien jaar wordt de identiteitsontwikkeling steeds belangrijker, deze is gekoppeld aan de ontwikkeling van de taal. De meeste asielzoekerskinderen spreken na een paar jaar vloeiend Nederlands en deze taal vormt als het ware het fundament van hun identiteit. De kinderen gaan deel uitmaken van een sociale groep, spiegelen zich hieraan. Ze ontwikkelen een toekomstperspectief en een Westerse identiteit en zijn gewend aan de omgangsvormen in de Nederlandse samenleving. Ze leven in een cultuur waarin er vrijheid van meningsuiting is en waar ze zich bijvoorbeeld als meisje vrij kunnen bewegen, iets wat in een aantal landen van herkomst geen vanzelfsprekendheid is.

Problemen die kinderen in Nederland ervaren en verwachtingen in het land van herkomst

In Nederland doen de volgende problemen bij kinderen van deze leeftijd zich specifiek voor:

- Er kan sprake zijn van parentificatie. Sommige ouders zijn niet in staat kinderen liefde en leiding te geven vanwege de eigen problematiek. De oudste kinderen in deze leeftijdscategorie nemen de opvoeding en verzorging van jongere kinderen op zich wat hun eigen ontwikkeling in de weg staat.*
- De kinderen hebben vaker ontwikkelingsproblemen - zoals bijvoorbeeld hechtingsstoornissen - op verschillende levensgebieden dan Nederlandse kinderen.*
- De kinderen zijn ingeburgerd en geworteld in de Nederlandse samenleving en zullen zich vaak een vreemde voelen in het land van hun ouders. De vaardigheden die ze met betrekking tot het volbrengen van verschillende de ontwikkelingsstaken in Nederland hebben ontwikkeld, zoals het leren van de taal en de cultuur en het opbouwen van een sociale identiteit; gaan verloren als zij in het land van herkomst opnieuw moeten beginnen.*
- De meeste kinderen zijn Nederlandstalig en hebben onderwijs genoten in het Nederlandse onderwijsstelsel. Het onderwijs is in het land van herkomst sluit vaak niet aan op het ontwikkelings- en functioneringsniveau van het kind. Indien een Westers kind bijvoorbeeld emigreert naar een Arabisch land, zullen de ouders doorgaans kiezen voor een internationale school om de aansluiting zo goed mogelijk te waarborgen. Van dergelijke mogelijkheden is voor asielzoekerskinderen geen sprake. Omgang met leeftijdsgenoten wordt bemoeilijkt vanwege de verschillen in cultuur en achtergronden*
- De meeste kinderen uit deze leeftijdsgroep voelen zich (afgewezen) Nederlands. Ze hebben bewust de vele verplaatsingen in Nederland meegemaakt. Snappen niet waarom hun positie anders is dan die van Nederlandse kinderen. Willen er gewoon bijhoren. Het vergt van deze kinderen grote aanpassingen wanneer ze worden weggestuurd en het is in vele opzichten schadelijk voor hun (persoonlijkheids) ontwikkeling.*

Wanneer is gedwongen uitzetting van deze groep kinderen acceptabel? Vrijwel nooit Op de eerste plaats moeten de noodzakelijke voorwaarden voor ontwikkeling voor het kind en diens gezin, zoals ook genoemd bij de 0- tot 5-jarigen, in het land van herkomst aanwezig en beschikbaar zijn, wil terugkeer acceptabel zijn. Het kind moet zich echter aanpassen aan een nieuwe situatie en condities, en heeft in Nederland al een veel ontwikkelingstaken volbracht waarmee het in het land van herkomst weer vrijwel geheel opnieuw zou moeten beginnen. Bovendien is de kans dat de genoemde voorwaarden voor asielzoekerskinderen in het land van herkomst aanwezig en beschikbaar zijn, vrijwel nihil. Gedwongen uitzetting na vijf jaar is daarom niet acceptabel en schadelijk, (eigen onderlijning). "

De veiligheidssituatie in Kaduna State is bijzonder slecht, en er een gewelddadig conflict aan de gang is dat vele burgerslachtoffers eist. Rac. riskeert gendergerelateerd geweld, en het huishouden zou zo goed als zeker in extreme armoede zou leven, geïsoleerd en zonder netwerk in enorme moeilijkheden om te kunnen overleven.

De kinderen hun rechten als kinderen, op ontwikkeling in een harmonieuze context, op veiligheid en op toegang tot basis menselijke waardigheid wordt fundamenteel bedreigd, en dat is nog los van de schade die de kinderen zouden ondervinden door ontworteld te worden uit de Belgische samenleving.

De tweeling, Ri. en Rap., hebben beiden problemen met hun ontwikkeling en scoren erg zwak op verschillende testen. Ze gaan vanaf september 2021 naar het buitengewoon onderwijs. In Nigeria zal de schade die ze oplopen door ontworteling uit België, afscheid van hun vriendjes en vriendinnetjes, hun gekende context, taalachterstand en het gebrek aan toegang tot aangepast onderwijs bijzonder nadelig zijn voor hen. Het is volstrekt onevenredig te verwachten dat de kinderen meereizen naar Nigeria en verzoekster kan ze terzelfdertijd ook niet achterlaten op het grondgebied. Een verwijdering uit België naar Nigeria is niet enkel niet in het hoger belang van de kinderen, het zou bijzonder schadelijk voor hen zijn. Het zou in strijd zijn met de artikelen 6 (recht op leven en ontwikkeling), 16 (inmenging in privéleven), 19 (bescherming tegen alle vormen van geweld), artikel 23 (waardigheid voor kinderen met een handicap), artikel 27 (behoorlijke levensstandaard), artikel 29 (recht op onderwijs gericht op ontwikkeling van het kind), en artikel 37 (bescherming tegen foltering en vrijheidsberoving) van het VN Kinderrechtenverdrag. Dat verdrag kan dan wel geen directe werking hebben (artikel 3 VRK heeft dit volgens het VN Kinderrechtencomité overigens wel) het is wel bepalend om te beoordelen hoe negatief verzoeksters kinderen geraakt worden in hun hoger belang als kind.

Het is absoluut noodzakelijk om onderzoek te voeren naar de scheiding van de kinderen van hun respectievelijke vader, de mogelijkheid van de Belgische kinderen om in Nigeria een verblijfsrecht te verwerven, de opvangmogelijkheden ter plaatse, na te gaan of er voor het jongste kind, een meisje, een risico op besnijdenis bestaat en dit in kaart te brengen. Verzoekster zelf is besneden en de kinderen zullen zonder vader in Nigeria belanden, in een onstabiele familiale omgeving, terwijl de moeder het meisje onvoldoende kan beschermen tegen genitale verminking."

Die informatie kan ondertussen geactualiseerd worden. De veiligheidssituatie in Kaduna State is nog steeds bijzonder alarmerend en de scholen werden er gesloten. Niet enkel is er geen aangepast onderwijs voor de tweeling, er is eenvoudigweg geen onderwijs.

*"4. Northwestern States (kidnapping for ransom and violence of armed groups)
(States: Kaduna, Katsina, Kebbi, Sokoto, Zamfara)*

4.1. Background Information

"In Zamfara, as in the rest of the northwest, the term 'bandit' is shorthand for nomadic Fulani pastoralists. The elision not only stigmatises an entire community but skates over a complicated shared history with the politically dominant majority Hausa population. Competition with Hausa farmers has sharpened over the past decade with both the intensification of agriculture and a drying climate. The expansion of farms across stock routes has meant access to both grazing and water have become issues of lethal contention.

Fulani herders are typically accused of ignoring boundaries, and their young men of being quick to violence. But the Fulani have also been victims of land-grabbing by the well-connected, and of extortion by local authorities when it comes to the levying of fines. Organised Fulani raids began on Hausa villages from around 2014 in an escalation of what had been more localised conflicts. In self-defence, vigilante groups formed with the backing of the state government, but their revenge was often indiscriminate - turning towns into no-go areas and driving some Fulani communities into the forests.

Fulani militia responded with even greater ferocity - and better weaponry - calling on nomadic kin from across the region for assistance. Sweeping into Hausa villages on motorbikes, they typically killed all the men they could find, on the assumption they were all vigilantes. " (TNH, 19 January 2021)

"In the northwest, when village-based Yan Sai Kai vigilante were formed to combat bandits, they tended to target Fulani - whether involved in criminality or not. That set off a chain reaction of tit-for-tat violence that has forced more than 280,000 people from their homes and disrupted farming - raising concerns for this season's harvest. " (TNH, 8 April 2021)

"What happened in Unguwar Haraha Gofe has been replicated in scores of villages in Southern Kaduna in recent years. At least 366 people were killed in communal violence in the first seven months of this year alone - deepening the bitterness that has complicated the many attempts to find peace.

This fertile agricultural zone is home to at least 30 ethnic groups - predominantly Christian farming communities. Collectively, they are a minority within Kaduna state, where political and economic power is held by the Hausa-Fulani majority, who are almost exclusively Muslim.

The flashpoint for conflict is typically a dispute between "indigenous" farmers and Fulani pastoralists, who range across West Africa with their herds. The expansion of settled farmland has blocked legally-

demarcated stock routes, and when crops have been trampled and water points fouled - or cattle killed or stolen - trouble has quickly followed in a tit-for-tat spiral of ever-worsening violence that has displaced an estimated 50,000 people in recent years. " fTNH, 17 December 2020)

"The Nigerian authorities have left rural communities at the mercy of rampaging gunmen who have killed at least 1,126 people in the north of the country since January, Amnesty International said today.

The organization interviewed civilians in Kaduna, Katsina, Niger; Plateau, Sokoto, Taraba and Zamfara states, who said they live in fear of attacks and abductions as insecurity escalates in rural areas. Many of those interviewed described how security forces often arrive hours after attacks have ended, even when officers have been given information about impending attacks. During one attack in Unguwan Magaji in Kaduna state, security forces arrived at the scene but left when they saw the sophisticated ammunition the attackers were using. By the time they returned, at least 17 people had been killed. Amnesty International has documented an alarming escalation in attacks and abductions in several states in north west and north central Nigeria since January 2020. Worst affected are villages in the south of Kaduna State, where armed men killed at least 366 people in multiple attacks between January and July 2020. " (AI. 24 August 2020) "Kidnapping for ransom has become a particularly lucrative and attractive business to many in the North West region, especially among the many unemployed youths. Many residents lament how easily the armed banditry groups storm their communities in broad daylight to either rustle cattle or kidnap people. The kidnapers no longer are interested in kidnapping ordinary villagers, however. Rather, they realize that attacking schools and inter-state transportation routes brings in more money. The region, for example, recorded at least six mass kidnappings of school children and university students in the past six months [...]" (Jamestown Foundation. 2 July 2021)fxxvii

"Intercommunal violence continued in many parts of the country. In April, armed bandits killed at least 47 people in a coordinated attack on several villages in Katsina State in the northwest. According to the UN refugee agency, at least 1,126 people died between January and June in the northwest region, 210,000 people were internally displaced and over 70,000 fled to seek refuge in Niger as at August due to the insecurity in the region. " (HRW. 13 January 2021)

"The northern Nigerian state of Kaduna has suspended all schooling due to insecurity, state officials said on Monday, amid a spate of student kidnappings in the region that has rocked Africa's most populous country.

[■■■]

The state had already imposed a three-week suspension on schooling that expired on Sunday, said another official who asked not to be named because he was not authorised to speak to media." (Reuters, 26 July 2021)

"The Kaduna State Schools Quality Assurance Authority has ordered the closures of 13 schools, most of which belong to Christian denominations or organisations, which it has identified as being "vulnerable," following the abduction of staff and students from Bethel Baptist High School in the Chikun Local Government Area of southern Kaduna." (CSW. 7 July 2021)

"For the last few years life in rural areas of north-western Zamfara state has been agonisingly brutish. Gun-toting motorbike gangs have made the state of approximately 15,352 sq miles (39,761 sq km) - an area bigger than countries like Burundi, Lesotho and Rwanda - a haven for wanton killing, rape and kidnapping for ransom.

[...]

[T]he Zamfara authorities have now banned the movement and sale of animals, along with the weekly markets where farmers and business people go to trade. Stealing animals is one of the gangs' main streams of income.

The more drastic measure has been switching off all of Zamfara's 240 mobile phone towers.

The aim is to deny the criminals the means of communication with their informants and of negotiating ransoms with the families of those abducted. " (BBC, 12 September 2021) 4.2. Current Situation

"Zamfara, one of Nigeria's poorest states, is at the centre of the banditry. It tops the country's league table of violent deaths, with 495 reported killings between July and October. That's far more fatalities than northeastern Borno - where IS WAP and Boko Haram operate. " (TNH. 8 November 2021)

"[C]riminal violence continued unabated in north west. " (ICG, October 2021)

"In Sokoto state, suspected vigilante group 7 Oct killed 11 Fulani herders in Gwadabawa area; unidentified gunmen next day raided market in Sabon Birni area, leaving at least 20 dead, and 17 Oct reportedly killed at least 49 people in Goronyo area. In Zamfara state, gunmen 5 Oct killed at least 19 in Kuryan Madaro village. Security forces 7 Oct rescued around 190 civilians held captive by armed bandits in Zamfara forest; operation part of weeks-long military offensive in north-western states. " (ICG. October 2021) "Nigerianische Sicherheitskräfte haben bei Razzien in Lagern krimineller Banden fast 200 verschleppte Menschen befreit. Die 187 entführten Männer, Frauen und Kinder seien in dichten Wäldern im nordwestlichen Bundesstaat Zamfara gefunden worden, teilte die Polizei mit. Videoaufnahmen zeigen zahlreiche Menschen, die nach ihrer Rettung zusammengekauert auf dem Boden saßen.

Die Rettungsaktion war laut Behördenangaben Teil einer wochenlangen Militäroperation in Zamfara und weiteren Bundesstaaten im Nordwesten des Landes. Dabei sei unter anderem die Telekommunikation ausgesetzt worden, um die Kommunikation der Bandenmitglieder zu stören. Die Entführungsoffer hätten sich bereits seit Wochen in der Gewalt der Kriminellen befunden.

[...] Die nigerianische Armee hatte in der vergangenen Woche mitgeteilt, im Zuge der Operation gegen kriminelle Banden knapp 300 Bandenmitglieder 'neutralisiert' zu haben. Am Dienstag meldeten die Sicherheitskräfte jedoch einen neuerlichen Angriff: Rund 100 Kriminelle fielen auf Motorrädern über das Dorf Kuryan Madaro im Bundesstaat Zamfara her, töteten 14 Einwohner und raubten Geld und Mobiltelefone" (DW. 8 October 2021)fxxviii

"Nigerianische Sicherheitskräfte haben bei Razzien in Lagern krimineller Banden 187 Entführungsoffer befreit. Die Männer, Frauen und Kinder wurden in dichten Wäldern im nordwestlichen Bundesstaat Zamfara gefunden, gab die Polizei am Donnerstagabend bekannt. Auf Fotos waren dutzende Menschen zu sehen, die nach ihrer Rettung zusammengekauert auf dem Boden saßen.

[...]

Die Rettungsaktion war laut Behördenangaben Teil einer wochenlangen Militäroperation in Zamfara und weiteren Bundesstaaten im Nordwesten des Landes. Dabei sei unter anderem die Telekommunikation ausgesetzt worden, um die Kommunikation der Bandenmitglieder zu stören. Die Entführungsoffer befanden sich den Angaben zufolge seit Wochen in der Gewalt der Kriminellen.

Die nigerianische Armee hatte in der vergangenen Woche mitgeteilt, im Zuge der Operation gegen kriminelle Banden knapp 300 Bandenmitglieder 'neutralisiert' zu haben. Am Dienstag meldeten die Sicherheitskräfte jedoch einen erneuten Angriff: Rund hundert Kriminelle fielen auf Motorrädern über das Dorf Kuryan Madaro im Bundesstaat Zamfara her, töteten 14 Einwohner und raubten Geld und Mobiltelefone." (Der Standard. 8 October 2021)

"Unbekannte Täter haben bei einem Anschlag auf einen Marktplatz im Norden Nigerias dutzende Menschen getötet. "43 Menschen wurden nach dem Angriff von Banditen im Dorf Goronyo am Sonntag für tot erklärt", erklärte die Regionalregierung der Provinz Sokoto am Montag. Die Angreifer hätten am Sonntagabend wahllos in die Menschenmenge auf dem Markt von Goronyo im Teilstaat Sokoto geschossen, sagte der Gouverneur von Sokoto, Aminu Tambuwal, am Montag.

Augenzeugen berichteten von bis zu 60 Toten. Keine Gruppe reklamierte den Anschlag bisher für sich. Anfang Oktober kamen bereits 20 Menschen bei einem ähnlichen Angriff auf einen Markt in der Stadt Sabon Gari im gleichen Teilstaat ums Leben. Im Norden des bevölkerungsreichsten Land Afrikas kommt es häufig zu Anschlägen und Entführungen. Dahinter stecken sowohl islamistische Terroristengruppen wie Boko Haram als auch kriminelle Banden. " (Der Standard. 18 October 2021) "In Katsina state, armed group 4-5 July killed at least 20 in three villages in Batsari area.

In Kaduna state, gunmen 5 July abducted 121 students near state capital; armed groups 8-13 July killed 33 in Zangon Kataf area. " (ICG, July 2021)

"In Katsina state, armed groups 9-12 Nov killed at least 20 civilians, abducted at least 28. In Kaduna state> gunmen 5 Nov killed at least 20 in several attacks in Zangon Kataf area; 9 Nov killed retired air force general in Igabi area; 21-24 and 29 Nov repeatedly attacked travellers on Abuja-Kaduna highway, killing three and kidnapping dozens; suspected bandits also held on to 66 parishioners kidnapped late-Oct in Chikun area, demanded ransom. In Sokoto state, armed attacks 14-16 Nov killed at least 57. " (ICG. November 2021)

"Laut Medienberichten haben Unbekannte am 21.11.21 eine größere Anzahl von Personen entführt, die im nördlichen Bundesstaat Kaduna auf der Autobahn Abuja-Kaduna unterwegs waren. Auch sei bei dem von der Polizei bestätigten Vorfall eine Person zu Tode gekommen. Augenzeugen hätten von mindestens 40 Entführungsoffern und weiteren Toten gesprochen. Als wichtige Verbindungsstraße zwischen Nord- und Südnigeria kamen auf der Autobahn Abuja-Kaduna bereits in der Vergangenheit wiederholt Attacken von unbekanntem Angreifern vor. Nach Einschätzung von Beobachtern werden nicht alle Vorfälle öffentlich bekannt. " (BAMF. 29 November 2021. o. 12)

'Tm nordwestlichen Bundesstaat Zamfara hat die Polizei 24 Opfer verschiedener Entführungsfälle retten können. Das geht aus Medienberichten vom 24.11.21 hervor, die sich auf offizielle Behördenangaben vom Vortag berufen. Einige der Befreiten hätten mehr als 60 Tage in Gefangenschaft verbracht. Zamfara gilt als einer der von Entführungen und anderen kriminellen Aktivitäten bewaffneter Banden besonders betroffenen Bundesstaaten. " (BAMF, 29 November 2021. p. 12)

Tn Kaduna, three students abducted from Bethel Baptist High School on 5 July 2021 have spent 149 days in captivity. At least 121 children between the ages of 10- 15 were abducted during the raid in Chikun local government area. Children including an infant are among the 66 people still in captivity after their abduction on 31 October 2021 at Emmanuel Baptist Church, Chikun LGA, Kaduna state." (stuk 5, <https://www.ecoi.net/en/countries/nigeria/featured-topics/security-situation/>)

Vrouwen die aan het hoofd staan van een huishouden zijn een makkelijk slachtoffer van geweld. Er is veel seksueel geweld, en veel vrouwen zien zich gedwongen zich te prostitueren om te overleven:

"Women have been disproportionately affected. Hundreds have been killed in attacks on their villages in recent years. Thousands have been widowed, leading to an increase in the number of single-income households. The violence has forced thousands more to flee their homes, abandoning farms, livestock and trades, thus losing sources of income. As gangs destroy markets and loot shops and warehouses, they cut off access to credit for many small-scale female traders. Wealthier business owners have also slashed their trade volumes in order to avoid travelling to suppliers on the region's increasingly dangerous roads. Sexual violence is widespread. Having lost their livelihoods, some women have resorted to street begging or sex work so as to survive." (stuk 6)

Naar onderwijs toe bevestigt ook International Crisis Group de sluiting van scholen in Kaduna State: "Furthermore, the violence poses a serious threat to education in the North West and Nigeria more broadly. Since December 2020, authorities shut down hundreds of schools across seven states - Jigawa, Kaduna, Kano, Katsina, Sokoto, Yobe and Zamfara - until better security arrangements are in place or the risk of mass abductions lowers. The use of some schools' premises as displaced persons' camps is also disrupting learning. Lower enrolment and attendance, resulting from insecurity, could add to Nigeria's population of out-of-school children, already estimated at over 10 million and among the highest in the world." (stuk 6, <https://www.crisisgroup.org/africa/west-africa/nigeria/haltina-deepenina-turmoil-nigerias-north-west>)

Er zijn met andere woorden zeer ernstige aanwijzingen dat de kinderen in geval van een migratie naar Nigeria schade zullen ondervinden, en ernstige risico's op geweld zullen ondergaan.

Voor Rachael is er een risico op FGM, voor alle drie de kinderen is er een risico dat er geen toegang is tot onderwijs, een risico op ontvoering, en het risico slachtoffer te worden van geweld.

Daarenboven spreken de kinderen geen Hausa, en begrijpen ze enkel Engels en Nederlands.

De tweeling is door hun cognitieve problematiek, kwetsbaarder dan andere kinderen. En het bestuur dient nauwgezet na te gaan wat de verwachte gevolgen zijn voor de kinderen bij een migratie naar Nigeria, rekening houdend met de algemene context waarvan ze ondertussen alleszins op de hoogte is, de individuele situatie van de kinderen, hun kwetsbaarheden, de gevaren qua mensenhandelnetwerk in Nigeria voor de kinderen, het feit dat hun moeder een alleenstaande vrouw zonder bijzondere bescherming tegen alomtegenwoordige armoede is.

Verwerende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat deze informatie niet concreet genoeg is.

Verzoekster is sinds haar jeugd weg uit Nigeria. De situatie in Kaduna State is fundamenteel veranderd en verslechterd sinds haar vertrek. Ze had geen kinderen toen ze in Nigeria was.

Er zijn geen rapporten die specifiek over verzoekster of over haar kinderen gaan. Verzoekende partij draagt objectieve en betrouwbare informatie aan waaruit blijkt dat in de specifieke regio in het land waar verzoekster naar terug zou moeten keren, de veiligheidssituatie bijzonder slecht is, en dat vrouwen en kinderen specifieke risico's lopen

Concreter dan dit kan een risico dat voortvloeit uit een algemene niet-individuele specifieke dynamiek niet gemaakt worden.

Zelfs in het vluchtelingenrecht wordt erkend dat de vereiste van individualisatie van de vrees een obstakel is voor de correcte toepassing van het Vluchtelingenverdrag en voor de erkenning van vervolgingspatronen die het geheel van de bevolking of een groep van personen treffen. Een gegronde vrees voor vervolging kan het gevolg zijn van verschillende persoonlijke en algemene factoren en van omstandigheden die losstaan van de individuele verzoeker

De vereiste dat verzoekster haar vrees ten opzichte van de risico's in Kaduna State voor haar en haar kinderen 'concreet' maakt, klinkt redelijk maar is onzinnig en houdt geen rekening met haar individuele situatie, de objectieve gegrondheid van haar vrees, het noodgedwongen hypothetische element, de nood aan een toekomstgericht onderzoek, en met de algemene landeninformatie die de gegrondheid van die vrees aantoon

Het EHRM heeft zich reeds uitgesproken over een objectief risico dat blijkt uit verschillende objectieve rapporten en de nood dit ernstig te nemen, in de zaak N t. Zweden van 20 juli 2010: "58. The Court points out that there are no specific circumstances in the present case substantiating that the applicant will be subjected to such treatment by X, but the Court cannot ignore the general risk indicated by statistic and international reports. "

En zoals de Grote Kamer van het EHRM in het arrest Paposhvili t. België in par 186 stelt is een zekere graad van speculatie inherent aan het preventieve doel van artikel 3 EVRM.

Er dient hierbij herinnerd te worden aan het feit dat voor de betrokken kinderen de lat veel lager dan voor een risico op een schending van artikel 3 EVRM, en er dient gekeken te worden naar hun hoger belang als kind, de risico's voor hun welzijn, het risico voor hun (over)leven en ontwikkeling.

De notie van schade die daarbij gebruikt wordt is niet die van een onmenselijke en vernederende behandeling of foltering, maar dient begrepen te worden op grond van het hoger belang van het kind als elke bedreiging voor de ontwikkeling, fysieke en psychische integriteit van het kind.

In het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, zet het EHRM uiteen dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.

Het hoger belang van het kind wordt door het EHRM zowel gebruikt om artikel 3 van het EVRM richting te geven, als artikel 8 EVRM. De redenering is daarbij allerm minst dat het hoger belang van het kind niet kan afdoen aan de ernst van het risico vereist onder artikel 3 van het EVRM, maar integendeel wordt het gebruikt om de impact van bepaalde behandelingen te gaan kwalificeren als ernstiger t.o.v. een kind dan t.o.v. een volwassene (zie bijvoorbeeld EHRM 12 oktober 2006, nr. 13178/03, Mubilanzila Mayeka en Kiniku Mitunga t. België; EHRM, V.M. e.a. t. België, 7 juli 2015; TULKENS, F., "La Convention européenne des droits de l'homme et les droits des enfants", Journal du Droit des Jeunes, nr. 272, februari 2008, p.6).

In 'Views adopted by the Committee on the Rights of the Child under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure in respect of communication No. 3/2016' (stuk 7) haalt het Comité General Comment No. 6 aan omtrent het non-refoulement beginsel t.o.v. kinderen., en artikel 6 en 37 van het IVRK:

"11.3 The Committee recalls in that respect its General Comment No. 6 that States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention; and that such non- refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of those rights guaranteed under the Convention originate from non-state actors or whether such violations are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction."

Het Comité herhaalt dat het hoger belang van het kind een eerste overweging dient te zijn in terugkeer dossiers, en dat dergelijke beslissingen, binnenin een procedure met voldoende bescherming, dienen te verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en voorzien zal zijn van de juiste zorg en genot van rechten:

"11.8 The Committee recalls that the best interests of the child should be a primary consideration in decisions concerning the return of a child, and that such decisions should ensure-within a procedure with proper safeguards- that the child, upon return, will be safe and provided with proper care and enjoyment of rights. "

Hoe het Comité dat dan in het concrete geval invult is door te eisen dat de specifieke en persoonlijke context, naast het hoger belang van het kind in licht van de aangetoonde risico's die er zijn onderzocht wordt, en dat het voorzorgsprincipe dient gehuldigd te worden dat bij twijfel bescherming dient geboden i.p.v. ontzegd te worden. Het Comité wijst ook op individuele factoren zoals het feit dat het om het kind van een alleenstaande moeder gaat:

"However, the Committee observes that:

- a) *The RAB limited its assessment to a general reference to a report on central and southern Somalia, without assessing the specific and personal context in which the author and her daughter would be deported and without taking the best interests of the child into account, in particular in light of the persistently high prevalence of female genital mutilation in the Puntland State of Somalia and the fact that the author would be returned as a single mother, without a male supporting network;*
- b) *The State party has argued that the author, by having left Somalia, appears to be an independent woman with considerable personal strength who must be able to resist any social pressure and thus be able to protect her daughter from female genital mutilation. However, the Committee notes that the author's departure could similarly be understood as an inability to resist pressure. In any event; the Committee considers that the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made dependent on the mother's ability to resist family and social pressure, and that State parties should take measures to protect the child from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in all circumstances, even where the parent or guardian is unable to resist social pressure;*
- c) *The evaluation of a risk for a child to be submitted to an irreversible harmful practice such as female genital mutilation in the country to which he or she is being returned should be adopted following the principle of precaution, and where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from returning the child.*

11.9 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing the alleged risk of the author's daughter to be subjected to female genital mutilation if returned to the Puntland State of Somalia, and to take proper safeguards to ensure the child's wellbeing upon return, in violation of articles 3 and 19 of the Convention"

Het VN Kinderrechtencomité herinnert er in de zaak Views adopted by the Committee on the Rights of the Child under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communication procedure, concerning communication No. 83/2019', Y.A.M. tegen Denemarken (stuk 8) aan dat het hoger belang de eerste overweging moet zijn, en dat het argument dat een moeder moet instaan voor de bescherming van haar kind problematisch is.

De rechten van het kind onder artikel 19 van het IVRK mogen niet afhankelijk gemaakt worden van de mogelijkheid van de moeder om familiale en sociale druk te weerstaan, en al helemaal niet in het licht van de beschikbare rapporten, gezien Staten alle mogelijke maatregelen moeten nemen om kinderen te beschermen tegen geweld, schade en misbruik in alle omstandigheden. De beoordeling van het risico op VGV na terugkeer zou moeten gebeuren aan de hand van het voorzorgsprincipe en waar er twijfel bestaat over de beschermingsmogelijkheden in het herkomstland zou bescherming door de ontvangende Staat moeten geboden worden:

"8.7 The Committee recalls that the best interests of the child should be a primary consideration in decisions concerning the deportation of a child and that such decisions should ensure — within a procedure with proper safeguards — that the child will be safe and provided with proper care and enjoyment of rights.³⁰ In the present case, the Committee notes the arguments and information submitted to it, including the assessment of the mother's assumed ability to resist social pressure based on her expressed opposition to the practice and on reports about the situation of female genital mutilation in Somalia. However, the Committee observes that:

- a) (...);
- b) (...). *As to the State party's reliance on the author's ability to resist social pressure, the Committee considers that the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made dependent on the mother's ability to resist family and social pressure, especially in light of the general reported context, and that State parties should take measures to protect children from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in all circumstances. The Committee takes note of the State party's argument that it is relying on its interpretation of regional jurisprudence on other similar cases. However, the Committee notes that this interpretation cannot exempt the State party from complying with its obligations under the Convention as interpreted by the Committee; neither can this interpretation justify the non-compliance with the Committee's Views under the Optional Protocol;*
- c) *The evaluation of the risk that a child may be subjected to the irreversible harmful practice of female genital mutilation, in the country to which the child is being deported should be carried out following the principle of precaution and, where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from deporting the child. 31"*

Er is met andere woorden een duidelijke onderzoeksplicht die rust op verwerende partij. Verzoekster kan de risico's die haar kinderen lopen niet concreter maken dan te wijzen op objectieve bronnen en landenrapporten die veiligheidsrisico's en socio-economische risico's aantonen, haar individuele kwetsbaarheden en die van haar kinderen. Indien verwerende partij meent dat dit dan toch nog concreter moet gemaakt worden, is het nodig om een soort gehoor te organiseren waarbij er op specifieke vragen kan geantwoord worden.

Het hoger belang van het kind brengt een onderzoeksplicht met zich mee: "[het hoger belang van het kind] houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Pas eens de impact op de kinderen en de mogelijke schade door het bestuur onderzocht werd kan verwerende partij deze risico's dan afwegen tegenover de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij is verplicht om de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op de drie minderjarige kinderen te onderzoeken zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen.

Zoals gesteld ligt de lat, gelet op het feit dat het de verwijdering van kinderen betreft en gelet op het feit dat de impact op de kinderen zowel vanuit artikel 3 IVRK als vanuit artikel 8 EVRM bekeken dient te worden, een stuk lager dan voor de toepassing van artikel 3 EVRM. Dit neemt echter niet weg dat er in casu wel degelijke sprake is van een schending van artikel 3 EVRM.

Het EHRM heeft eerder ten opzichte van de Belgische Staat geoordeeld dat het onderzoek naar een mogelijke artikel 3 EVRM schending niet pas hoeft plaats te vinden bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, maar ook op alle nuttige momenten hieraan voorafgaand (EHRM (GK), 13 december 2016, nr 41738/10, §§199, ev.).

Dat verzoekende partij nog geen terugkeermaatregel werd opgelegd ontslaat de Belgische Staat er dus niet van om een artikel 3 EVRM toets te doen.

Het EHRM heeft de standaard voor een artikel 3 EVRM toets uiteengezet. Indien het gaat om een algemeen gekend of algemeen risico, en gelet op het feit dat verzoekende partij haar kinderen nog nooit een voet in Nigeria gezet hebben en de situatie in Nigeria sinds verzoekende partij haar vertrek uit dat land substantieel gewijzigd zijn betreft het hier een 'algemeen' risico, wanneer informatie over dit risico vrij beschikbaar is en blijkt uit verschillende bronnen, dient de Verdragsstaat proprio motu een onderzoek van dat risico te voeren (M.D. ea. § 97 met verwijzing naar e F.G. v. Zweden, nr. 43611/11, §126 en J.K. ea. t. Zweden, §98).

Bij dit proprio motu onderzoek dient er rekening gehouden te worden met de individuele factoren die het risico kunnen verhogen, met name leeftijd, geslacht, voorgeschiedenis, criminele veroordelingen, etc. Zoals verzoekende partij heeft aangevoerd zijn deze omstandigheden in haar geval het feit dat ze een alleenstaande moeder is, een dochter en 2 Belgische zoontjes heeft, de kinderen niet vertrouwd zijn met Nigeria, de Belgische zoontjes cognitief beperkt zijn, en het feit dat verzoekster veroordeeld is voor mensenhandel.

Van enige plaats voor een onderzoek, of een proprio motu onderzoek is tot op heden geen sprake. De algemene onveiligheidssituatie in Kaduna State wordt niet betrokken op verzoekende partij en haar kinderen.

Er wordt louter gesteld dat niet blijkt dat de loutere aanwezigheid op het grondgebied zou leiden tot een ernstig risico op een artikel 3 EVRM schending.”

2.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“Schending van artikel 8 EVRM, schending van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoger belang van het kind.

Er werd aan de Belgische overheid gevraagd om een nauwkeurige en zorgvuldige belangenafweging afweging te maken zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Artikel 8 EVRM bepaalt : "I. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In een recent arrest heeft het EHRM bevestigd dat bij de verwijdering van een vreemdeling met een gezin in een Verdragsstaat er toepassing moet gemaakt worden van de Boulifcriteria of Unercriteria, zonder enkel terug te vallen op openbare orde problematiek die meespeelt.

Zelfs ernstige criminele feiten zijn slechts 'een' element in de afweging die moet gebeuren en geven op zich de doorslag niet (EHRM, Unuane t. Verenigd Koninkrijk, 24 november 2020, nr 80343/17, §87). Er dient voldoende, nauwgezette aandacht te zijn voor het hoger belang van de betrokken kinderen.

1) *Er dient bij openbare orde problemen rekening gehouden te worden met de aard en ernst van het vergrijp.*

De feiten waarvoor verzoekster veroordeeld werd zijn ernstig van aard en zwaarwegend. Er dient evenwel rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekster niet de leidende kracht is geweest in het plegen van die feiten maar zich als 24-jarige moeder van twee kinderen medeplichtig gemaakt heeft aan de criminele feiten die de vader van Rac. gepleegd heeft. Verzoekster bevond zich zelf ook in een kwetsbare situatie. Dat vergoeilijkt haar acties geenzins maar het is belangrijk om haar ingesteldheid op het moment van de feiten in context te plaatsen. Verzoekster zelf is slechts tot een gevangenisstraf van 4 jaar waarvan 18 maanden met uitstel veroordeeld. Ze heeft een elektronische enkelband.

2) *De duur van verzoekster haar verblijf in België.*

Verzoekster is sinds ze 15 jaar oud was, sinds 2008, in België. Ze heeft nooit als volwassene geleefd in Nigeria.

3) *De tijd die verstreken is sinds verzoekster de feiten gepleegd heeft en haar gedrag in de tussentijd. Verzoekster heeft de feiten gepleegd tussen september 2016 en augustus 2017. Dat is ondertussen 4 jaar geleden. Verzoekster had een blanco strafblad toen ze feiten pleegde en ze heeft die feiten gepleegd in een specifieke context, die van haar relatie met de heer O.. Sinds verzoekster veroordeeld is heeft ze ook geen andere feiten gepleegd.*

4) *De nationaliteiten van alle betrokkenen*
Verzoekster en haar dochter hebben de Nigeriaanse nationaliteit. Haar tweeling heeft de Belgische nationaliteit. De kinderen hebben verschillende vaders. Ze zijn hier allen geboren, zijn hier naar de opvang, de kleuterschool en het school gegaan.

5) *Verzoekster haar familiale situatie*
Verzoekster is niet langer samen met de vader van Rac.. Ze heeft geen familiaal netwerk in Nigeria. Haar moeder is overleden, en ze heeft een diepe angst voor haar vader. Ze heeft geen contact met

mensen in Nigeria. Verzoekster is de moeder van 3 kleine kinderen waarvan 2 de Belgische nationaliteit hebben.

6) Of de partner wist van het misdrijf toen de relatie aangegaan werd

In dit geval is het niet verzoekster haar partner die relevant is, maar haar drie minderjarige kinderen. Zij hadden geen weet van het misdrijf en hebben er ook geenszins voor gekozen dat verzoekster hun moeder is. Het is geen gekozen familiale relatie, maar een onveranderlijke band en de kinderen dragen geen enkele verantwoordelijkheid voor de daden van hun moeder.

7) Of er kinderen zijn en welke leeftijd ze hebben

Verzoekster heeft drie kinderen. De tweeling is zes jaar oud en gaat naar het eerste leerjaar. Rac. is 4 jaar en gaat naar de kleuterklas. Kinderen zijn aan die leeftijd al erg geworteld in hun omgeving en op school. België vormt hun volledige referentiekader. De tweeling kampt met leermoeilijkheden en volgen les in het buitengewoon onderwijs.

Een studie van de Rijksuniversiteit van Groningen, het product van "jarenlang wetenschappelijk onderzoek aan de Rijksuniversiteit Groningen naar de positie van kinderen in het vreemdelingenrecht", met de titel "De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet" door Dr. M.E. Kalverboer, Drs. A.E. Zijlstra, laat weinig twijfel over de impact van gedwongen vertrek op kinderen die hier al meer dan 5 jaar zijn:

"Gedwongen uitzetting naar het land van herkomst is vrijwel altijd schadelijk voor de ontwikkeling van het kind. De ernst van de schade hangt af van de individuele omstandigheden persoonlijke eigenschappen van het kind. Verschillende factoren zijn van invloed op de ernst van de te verwachten schade".

Twee van de factoren die worden genoemd zijn duur van het verblijf, "[h]oe langer het kind in Nederland verblijft, hoe groter de kans op schade bij gedwongen migratie. Deze schade hangt samen met verschillende factoren die in de overige punten nader worden toegelicht", en "[d]e conditie waarin de ouders van het kind verkeren" Zijn de ouders in lichamelijk en psychisch opzicht gezond en evenwichtig, dan zijn ze beter in staat het kind te beschermen tegen de vaak slechtere ontwikkelingsomstandigheden waarin het kind in het land van herkomst terecht komt. Indien er sprake is van (psychiatrische) persoonlijke of relatieproblematiek, dan komen de ouders aan opvoeding, verzorging en bescherming van het kind in het land van herkomst veel minder toe. Deze kinderen moeten zichzelf verzorgen en opvoeden. Het is belangrijk hierbij oog te houden voor het feit dat de ouders van deze kinderen veelal gedwongen zijn geweest te migreren vanuit het land van herkomst en dat de dreigende uitzetting wederom een gedwongen migratie betekent. Uit onderzoek blijkt dat mensen een hoger niveau van stress ervaren voorafgaand aan het vertrek als de migratie onvrijwillig is. "

De studie wijst qua gevolgen van gedwongen terugkeer na vijfjaar bij 6-12 jarigen uit dat de gedwongen terugkeer vanuit het hoger belang van het kind vrijwel nooit acceptabel is gelet op het feit dat de identificatie van de kinderen in sociale verbanden groter is met vriendjes, klasgenoten en schoolomgeving dan met de ouders:

"Zes- tot twaalfjarigen hebben steeds meer bindingen met het gastland Nederland. De opvoeding door de ouders wordt steeds meer aangevuld met beïnvloeding en opvoeding vanuit de samenleving. Hierdoor wordt de invloed van ouders OP het ontwikkelingsproces van de kinderen kleiner, terwijl die van de samenleving groter wordt. Kinderen in de basisschoolleeftijd brengen meer tijd door met leeftijdsgenoten en met hun iuf of meester dan met hun ouders. Hierdoor zijn ze ingebed in de samenleving en cultuur en is er compensatie voor de soms niet optimale opvoeding die deze kinderen genieten. Vanaf de leeftijd van ongeveer tien jaar wordt de identiteitsontwikkeling steeds belangrijker. deze is gekoppeld aan de ontwikkeling van de taal. De meeste asielzoekerskinderen spreken na een paar jaar vloeiend Nederlands en deze taal vormt als het ware het fundament van hun identiteit. De kinderen gaan deel uitmaken van een sociale groep. spiegelen zich hieraan. Ze ontwikkelen een toekomstperspectief en een Westerse identiteit en zijn gewend aan de omgangsvormen in de Nederlandse samenleving. Ze leven in een cultuur waarin er vrijheid van meningsuiting is en waar ze zich bijvoorbeeld als meisje vrij kunnen bewegen, iets wat in een aantal landen van herkomst geen vanzelfsprekendheid is.

Problemen die kinderen in Nederland ervaren en verwachtingen in het land van herkomst In Nederland doen de volgende problemen bij kinderen van deze leeftijd zich specifiek voor:

- *Er kan sprake zijn van parentificatie. Sommige ouders zijn niet in staat kinderen liefde en leiding te geven vanwege de eigen problematiek. De oudste kinderen in deze leeftijdscategorie nemen de opvoeding en verzorging van ionoere kinderen op zich wat hun eigen ontwikkeling in de weg staat.*
- *De kinderen hebben vaker ontwikkelingsproblemen - zoals bijvoorbeeld hechtingsstoornissen - op verschillende levensgebieden dan Nederlandse kinderen.*
- *De kinderen zijn inoeburgerd en geworteld in de Nederlandse samenleving en zullen zich vaak een vreemde voelen in het land van hun ouders. De vaardigheden die ze met betrekking tot het volbrengen van verschillende de ontwikkelingsstaken in Nederland hebben ontwikkeld, zoals het leren van de taal en de cultuur en het opbouwen van een sociale identiteit, gaan verloren als zij in het land van herkomst opnieuw moeten beginnen.*
- *De meeste kinderen zijn Nederlandstalig en hebben onderwijs genoten in het Nederlandse onderwijsstelsel. Het onderwijs is in het land van herkomst sluit vaak niet aan op het ontwikkelings- en functioneringsniveau van het kind. Indien een Westers kind bijvoorbeeld emigreert naar een Arabisch land, zullen de ouders doorgaans kiezen voor een internationale school om de aansluiting zo goed mogelijk te waarborgen. Van dergelijke mogelijkheden is voor asielzoekerskinderen geen sprake. Omgang met leeftijdsgenoten wordt bemoeilijkt vanwege de verschillen in cultuur en achtergronden*
- *De meeste kinderen uit deze leeftijdsgroep voelen zich (afgewezen) Nederlands. Ze hebben bewust de vele verplaatsingen in Nederland meegemaakt. Snappen niet waarom hun positie anders is dan die van Nederlandse kinderen. Willen er gewoon bijhoren. Het vergt van deze kinderen grote aanpassingen wanneer ze worden weoestuurd en het is in vele opzichten schadelijk voor hun (persoonlijkheids) ontwikkeling.*

Wanneer is gedwongen uitzetting van deze groep kinderen acceptabel?

Vrijwel nooit Op de eerste plaats moeten de noodzakelijke voorwaarden voor ontwikkeling voor het kind en diens gezin, zoals ook genoemd bij de 0- tot 5-jarigen, in het land van herkomst aanwezig en beschikbaar zijn, wil terug keer acceptabel zijn. Het kind moet zich echter aanpassen aan een nieuwe situatie en condities, en heeft in Nederland al een veel ontwikkelingstaken volbracht waarmee het in het land van herkomst weer vrijwel geheel opnieuw zou moeten beginnen. Bovendien is de kans dat de genoemde voorwaarden voor asielzoekerskinderen in het land van herkomst aanwezig en beschikbaar zijn, vrijwel nihil. Gedwongen uitzetting na vijf jaar is daarom niet acceptabel en schadelijk, (eigen onderlijning)."

Er zijn gedetailleerde rapporten op maat van verzoekende partij haar kinderen, maar er wordt dus wetenschappelijke informatie aangedragen over de impact van verwijdering op gewortelde kinderen, de schade aan hun ontwikkeling, er wordt aangetoond wie verzoekster haar kinderen zijn, wat hun individuele kwetsbaarheden zijn, en naar welk soort omgeving ze verwijderd zouden worden en hoe risicovol die omgeving is. Concreter dan dit kan het helaas niet gemaakt worden.

8) De ernst van de problemen die de kinderen kunnen krijgen in het land van bestemming en hun hoger belang als kinderen.

Er werd aangetoond dat de veiligheidssituatie in Kaduna State bijzonder slecht is, en er een gewelddadig conflict aan de gang is dat vele burgerslachtoffers eist. Er werd aangetoond dat Rac. gendergerelateerd geweld riskeert, en dat het huishouden zo goed als zeker in extreme armoede zou leven, geïsoleerd en zonder netwerk in enorme moeilijkheden zou verkeren om te kunnen overleven. De kinderen hun rechten als kinderen, op ontwikkeling in een harmonieuze context, op veiligheid en op toegang tot basis menselijke waardigheid wordt fundamenteel bedreigd, en dat is nog los van de schade die de kinderen zouden ondervinden door ontworteld te worden uit de Belgische samenleving. De tweeling, Rik en Rap. , hebben beiden problemen met hun ontwikkeling en scoren erg zwak op verschillende testen. Ze gaan sinds september 2021 naar het buitengewoon onderwijs. In Nigeria zal de schade die ze oplopen door ontworteling uit België, afscheid van hun vriendjes en vriendinnetjes, hun gekende context, taalachterstand en het gebrek aan toegang tot aangepast onderwijs bijzonder nadelig zijn voor hen. Het is volstrekt onevenredig te verwachten dat de kinderen meereizen naar Nigeria en verzoekster kan ze terzelfdertijd ook niet achterlaten op het grondgebied. Een verwijdering uit België naar Nigeria is niet enkel niet in het hoger belang van de kinderen, het zou bijzonder schadelijk voor hen zijn. Het zou in strijd zijn met de artikelen 6 (recht op leven en ontwikkeling), 16 (inmenging in privéleven), 19 (bescherming tegen alle vormen van geweld), artikel 23 (waardigheid voor kinderen met een handicap), artikel 27 (behoorlijke levensstandaard), artikel 29 (recht op onderwijs gericht op ontwikkeling van het kind), en artikel 37 (bescherming tegen foltering en vrijheidsberoving) van het VN

Kinderrechtenverdrag. Dat verdrag kan dan wel geen directe werking hebben (artikel 3 VRK heeft dit volgens het VN Kinderrechtencomité overigens wel) het is wel bepalend om te beoordelen hoe negatief verzoeksters kinderen geraakt worden in hun hoger belang als kind.

Verwerende partij is verplicht om de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op de drie minderjarige kinderen te onderzoeken zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Het is absoluut noodzakelijk om onderzoek te voeren naar de scheiding van de kinderen van hun respectievelijke vader, de mogelijkheid van de Belgische kinderen om in Nigeria een verblijfsrecht te verwerven, de opvangmogelijkheden ter plaatse, na te gaan of er voor het jongste kind, een meisje, een risico op besnijdenis bestaat en dit in kaart te brengen, de veiligheidssituatie na te gaan en de beschikbaarheid van aangepast onderwijs voor de tweeling.

De impact op de kinderen van verzoekster, hun welzijn, hun veiligheid en de impact die de verwijdering op hen kan hebben dient grondig onderzocht te worden.

9) De sterkte van sociale, culturele en familiale banden met België en Nigeria

Verzoekster heeft geen familiaal netwerk meer in Nigeria. Ze is hier sinds ze zo'n 15 jaar oud was. Ze werkt hier, in Turnhout, maar het gaat om nul-uren contracten met een Nederlandse firma die industrieel onderhoud doet. Ze heeft hier Nederlandse les gevolgd en integratiecursussen. Haar kinderen zijn hier geboren en getogen. De tweeling gaat naar het eerste leerjaar, buitengewoon onderwijs, en ze spelen basketbal en voetbal. De vader van de tweeling heeft niet de Nigeriaanse nationaliteit.

Verzoekster heeft een Belgische tweeling waar zij de enige zorgdrager voor is. De vader van de tweeling heeft geen band met Nigeria, en de kinderen zelf hebben de Nigeriaanse nationaliteit niet. Zij hebben geen mogelijkheid zich in Nigeria te vestigen, en hebben het recht hier op het grondgebied waar zij staatsburger zijn te blijven.

De bestreden beslissing is niet evenredig, niet in overeenstemming met artikel 3 en 8 van het EVRM, is schadelijk voor verzoeksters kinderen, en niet in het hoger belang van de kinderen. Het belang voor de maatschappij kan gelet op verzoeksters gedulde verblijf, verwerende partij haar inertie voor wat betreft het verzoek op grond van art. 9bis Vw. en het feit dat de bestreden beslissing o.v.v. openbare sowieso haar doel voorbij schiet, niet doorwegen op het belang voor verzoeksters kinderen. Verzoekster heeft een afgeleid verblijfsrecht als moeder van 2 Belgische kinderen, o.g.v. art. 20 VWEU, en verwerende partij heeft de positieve verplichting verzoekster te machtigen tot verblijf o.g.v. artikel 8 EVRM.

Daarenboven gaat er van verzoekster geen actueel en werkelijk gevaar voor de openbare orde uit.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435-99).

Recent heeft het EHRM in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

"109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135; and X v. Latvia [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.

Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient

De belangen van een minderjarige omvatten niet enkel het behoud van de gezinseenheid maar ook het welzijn van het betrokken kind in ruime zin (zie in deze zin de brede consensus in internationaal recht zoals verwoord in EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

*Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 64- 65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 42). Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. (Zie M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T. Vreemd. 2016, nr. 1).*

Reeds in Algemene Commentaar nr. 6 voorziet het VN-Kinderrechtencomité in §20 voor NBMV dat om te kunnen bepalen wat in het hoger belang van het kind is, het kind zijn identiteit, nationaliteit, opvoeding, culturele, etnische en talige achtergrond, specifieke kwetsbaarheden en beschermingsnoden duidelijk in kaart moeten gebracht worden. Bij het bepalen van specifieke behoeftes van het kind moet er een inschatting gemaakt worden van kwetsbaarheden, met inbegrip van gezondheid, fysieke en psychosociale aspecten en andere beschermingsnoden, waaronder die veroorzaakt door huiselijk geweld, mensenhandel en trauma, en van alle beschikbare informatie die kan helpen oordelen over de nood aan internationale bescherming (§31). Het Comité (§48-49, 60) wijst ook op de verplichting onder artikel 39 VRK om NBMV die misbruik, verwaarlozing, uitbuiting, foltering, wrede, onmenselijke of vernederend behandeling of gewapende conflicten ondergaan hebben de nodige psychosociale bijstand te bieden, en daar is uiteraard een correcte kwalificatie van kwetsbaarheid en beschermingsnoden voor nodig (Vgl. met art. 24 Procedurerichtlijn en art. 22 Opvangrichtlijn in verband met de detectie van bijzondere opvangbehoeftes en procedurele waarborgen). Het Comité wijst erop dat de "passende bescherming en humanitaire bijstand", voorzien door artikel 22.1 VRK, vereisen dat de specifieke kwetsbaarheden van elke NBMV in kaart worden gebracht (§68).

In Algemene Commentaar nr. 14 zet het Comité uiteen hoever het belang van het kind strekt, en hoe het onderzoek in dit verband dient gevoerd te worden. Het hoger belang van het kind vergt volgens het Comité een rechten-gebaseerde benadering, waarvan het doel het waarborgen is van de menselijke waardigheid van het kind. Bij de inschatting en bepaling van het hoger belang van het kind moet het recht op leven, overleven en ontwikkeling zoals vervat in artikel 6 VRK, ten volle gerespecteerd worden. Het Comité benadrukt dat het hoger belang van het kind naast een interpretatief beginsel en een procedurele garantie ook een substantieel recht inhoudt, waarbij een expliciete motiveringsplicht geldt omtrent wat precies werd afgewogen en op grond van welke criteria. Bij de inschatting en bepaling van het hoger belang van het kind, dienen, eerst en vooral, de relevante elementen daartoe geïdentificeerd te worden, en concrete inhoud en gewicht t.o.v. andere belangen toegekend te worden. Bij voorkeur gebeurt dit door een onafhankelijk multidisciplinair team, mét participatie van het kind. De eigenlijke bepaling van het hoger belang van het kind is de primordiale stap vooraleer het in rekening kan gebracht worden.

De specifieke omstandigheden van elk kind omvatten onder andere: leeftijd, geslacht, rijpheid, ervaring, het behoren tot een minderheid, een fysieke, zintuiglijke of intellectuele handicap, en de sociale en culturele context van het kind, zoals de afwezigheid van ouders, waar die zich bevinden, de kwaliteit van de relaties tussen kind en familieleden, de omgeving in relatie tot de veiligheid, en het inkomen. De inschatting van het hoger belang van het kind moet ook de veiligheid van dit kind in rekening brengen, wat wil zeggen de bescherming tegen alle vormen van fysiek of psychisch geweld, verwondingen of

misbruik, groepsdruk, pestgedrag, vernederende behandelingen, etc, en bescherming tegen seksuele, economische en andere uitbuiting, druggebruik, werk, gewapend conflict, etc. Er moet daarbij ook een inschatting gemaakt worden van toekomstige risico's en schade . De beslissingsmakers dienen daarbij unieke gradaties van kwetsbaarheid te erkennen. Pas hierna, pas eens het hoger belang van het kind in kaart gebracht werd kan het balanceren en afwegen met andere belangen beginnen . Het doel hiervan is niet enkel tot een kinderrechtenconforme benadering te komen, maar ook een inschatting te kunnen maken die zowel mensenrechtenconform is als conform de Vluchtelingenconventie.

Het volstaat niet te stellen dat de openbare orde primeert op het hoger belang van de betrokken kinderen, de concrete impact op de betrokken kinderen moet immers gekend zijn vooraleer de afweging van hun belang ten opzichte van de openbare orde kan gebeuren. De afweging moet immers redelijk zijn, wat noodzakelijkerwijze inhoudt dat deze meer dan een formalisme moet zijn.

Men kan de verantwoordelijkheid voor het waken over het hoger belang van de kinderen niet louter bij verzoekende partij als ouder leggen. De Belgische Staat heeft eveneens een verantwoordelijkheid te waken over het hoger belang van de betrokken kinderen.

De betrokken kinderen ondergaan en dragen rechtstreeks de gevolgen van de verblijfsweigering aan hun moeder. Ze worden indirect gestraft voor het gedrag van hun moeder zonder dat zij er zelf verantwoordelijk voor zijn (RvV van 7 december 2021, nr. 265 069).

Hoewel de verantwoordelijkheid voor het welzijn van kinderen in de eerste plaats bij hun ouders ligt, neemt deze primaire verantwoordelijkheid van ouders niet weg dat het bestuur, indien ouders die verantwoordelijkheid niet of onvoldoende nemen, de verplichting heeft te waken over de rechten en belangen van minderjarige kinderen die zich op het Belgische grondgebied bevinden. Het kan niet worden uitgesloten dat er in bepaalde gevallen een noodzaak bestaat om een minderjarige te beschermen tegen zijn ouders. Wanneer indicaties in deze zin aanwezig zijn, getuigt het van goed bestuur dat het bestuur de belangen van de betrokken minderjarigen ter harte neemt en nader onderzoekt (RvV, drie rechters, nr. 234 797 van 2 april 2020).

Het EHRM heeft al verscheidene keren gesteld dat het relevant is of de persoon die de openbare orde feiten begaan heeft vroeger reeds gewaarschuwd werd van de mogelijkheid van verwijdering of niet (zie EHRM, Abdi t. Denemarken, 14 september 2021, no. 41643/19, §41). Verzoekster werd niet gewaarschuwd in die zin.

De bestreden beslissing heeft zeer verregaande gevolgen voor verzoekers, en is in het licht van het voorgaande volstrekt disproportioneel en in strijd met al bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Om al deze redenen dient het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De beide middelen worden samen beoordeeld, in het belang van een goede rechtsbedeling. Immers, het blijkt dat alle middelonderdelen die door verzoekster worden aangevoerd kunnen worden teruggeleid tot de vraag of de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van haar kinderen.

2.2.1. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de jurisdictionele motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit artikel 149 van de Grondwet. De bestreden beslissing is immers een administratieve rechtshandeling, genomen door het bestuur, en geen gerechtelijke uitspraak. Eenzelfde vaststelling moet worden gemaakt voor wat betreft de vermeende schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet: deze bepaling heeft betrekking op de motivering en publicatie van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) en kan dus niet nuttig worden aangevoerd tegen de voorliggende administratieve rechtshandeling.

2.2.2. Verzoekster kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, enkel van toepassing is in zoverre het Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, dit is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 21). Er dient dus een aanknopingspunt met het Unierecht te zijn. Een beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt en geen toepassing is van Unierecht noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht, valt niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26

februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 22-23). Aldus is het Handvest niet van toepassing, en verzoekster kan er zich niet op beroepen. De motieven omtrent het hoger belang van het kind kunnen wél worden betrokken bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Aangezien de door verzoekster aangehaalde machtsafwijking en bevoegdheidsoverschrijding niet worden toegelicht, zijn ook deze middelonderdelen onontvankelijk.

2.2.4. In de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij dat de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond is en dat er dus geen redenen zijn om haar en haar jongste kind langer te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Bij het nemen van een dergelijke beslissing ten gronde beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid. In artikel 9bis worden immers geen criteria bepaald die de gegrondheid van de aanvraag determineren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Het moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat het uitgangspunt van de verwerende partij in de bestreden beslissing is dat verzoekster op 19 februari 2019 werd veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde, dat haar persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en dat er geen redenen zijn die eraan in de weg staan te oordelen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoekster en haar gezin.

Met betrekking tot de feiten waarvoor zij werd veroordeeld, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde. Uit het vonnis dd. 19.02.2019 blijkt dat betrokkene, samen met de vader van haar jongste kind, drie Nigeriaanse meisjes heeft ondergebracht in haar woning, waar ook haar kinderen verbleven. Door hun vooedoogeloof te misbruiken werden deze meisjes in de prostitutie gedwongen. Ze dienden zich te prostitueren en hun inkomsten af te staan aan de uitbaters van het café waar ze geprostitueerd werden en aan betrokkene en haar kompaan. De drie meisjes woonden samen op één kamer in de woning van betrokkene en moesten vaak mee zorgen voor de kinderen en meehelpen in het huishouden. De feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze getuigen van een volkomen misprijzen van andermans fysieke en seksuele integriteit. Des te meer omdat de uitbuiting ook met bedreigingen gepaard gingen en er misbruik gemaakt werd van de bijzonder kwetsbare en precaire situatie van de slachtoffers. Er werd bovendien niet geaarzeld het leven van de slachtoffers in gevaar te brengen tijdens hun reis naar Europa. De slachtoffers dienden een gevaarlijke en zeer lange reis te ondernemen om op illegale manier vanuit Nigeria, via Libië met een oversteek over zee naar Italië tot in Europa te raken. Dit alles werd gepleegd vanuit louter winstbejag. Betrokkene deinsde er niet voor terug om uit persoonlijk geldgewin de fysieke en psychische integriteit van anderen aan te tasten. De ernst van de feiten geeft blijk van een volstrekt normloze ingesteldheid en een fundamenteel gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van de slachtoffers. Betrokkene maakte schaamteloos misbruik van de kwetsbare positie waarin de slachtoffers zich bevonden om hieruit munt te slaan zonder stil te staan bij de mogelijke ernstige en verwoestende impact hiervan op de slachtoffers. Haar persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. De samenleving dient hiertegen beschermd te worden. Ingevolge het winstgevend gedrag van de beschreven activiteiten, de bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten die gericht waren op het bekomen van een snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat betrokkene geweld en bedreiging niet schuwde, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.”

Verzoekster betoogt dat, hoewel de feiten waarvoor zij werd veroordeeld ernstig en zwaarwegend van aard zijn, rekening moet worden gehouden met het feit dat zij niet de leidende kracht is geweest, maar medeplichtig was aan de feiten die werden gepleegd door de vader van haar jongste kind. Zij bevond zich zelf ook in een kwetsbare situatie, zo stelt zij, en is zelf ook slechts tot een gevangenisstraf van 4

jaar veroordeeld waarvan 18 maanden met uitstel. Zij draagt een elektronische enkelband, aldus verzoekster.

Over haar specifieke rol in de feiten waarvoor verzoekster werd veroordeeld, heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

“Verder blijkt uit de opgelopen veroordeling een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende wetten en regels. Het elektronisch toezicht van betrokkene liep af op 23.11.2020. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. De bewering dat zij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde omdat zij zich nooit meer zal laten meespelen door personen zoals de vader van haar jongste kind, is onvoldoende daar uit het vonnis dd. 19.02.2018 duidelijk blijkt dat de slachtoffers in haar huis verbleven, mee in haar huishouden dienden te helpen en mee voor haar kinderen dienden te zorgen. Hieruit blijkt dus dat betrokkene wel degelijk zeer nauw betrokken was bij de uitbuiting van de meisjes. De impliciete veronderstelling dat zij deze feiten enkel pleegde onder invloed van haar ex-partner wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Mensenhandel is een moderne vorm van slavernij en een vernederend misdrijf waarbij betrokkene de vrijheid en de waardigheid van deze drie meisjes heeft gestolen om ze zelf rijker van te worden. Betrokkene maakte zich hieraan bovendien schuldig op een ogenblik dat zij gemachtigd was tot verblijf en dus op een eerlijke manier een inkomen kon verdienen uit arbeid. Betrokkene gaf echter de voorkeur aan snel geldgewin door uitbuiting van anderen in plaats van eerlijk te werken voor haar onderhoud en dat van haar kinderen.”

De Raad stelt ten overvloede nog vast dat in het vonnis van 19 februari 2018 er ook op wordt gewezen dat verzoekster de vader van één van de slachtoffers rechtstreeks heeft gebeld, stellende dat zijn dochter had gelogen tegen de politiediensten en dat zij haar zou blijven lastig vallen in België, dat het via haar gsmnummer is dat er contact is geweest met de drie slachtoffers op datum van hun arrestatie en ook nadien toen ze opgesloten zaten, en dat *“in weerwil van de bewering dat O. [de vader van verzoeksters jongste kind en mededader] A. [verzoekster] financieel onderhoudt, blijkt uit de transfers dat zij hém gelden toezendt”*.

Uit niets blijkt dat verzoekster zich in een kwetsbare positie bevondt en de verwerende partij heeft dan ook deugdelijk vastgesteld dat de veronderstelling dat zij de feiten enkel zou hebben gepleegd onder de invloed van haar ex-partner niet aannemelijk is gemaakt.

Verzoekster brengt verder geen concrete argumenten bij tegen de vaststelling dat zij werd veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde en dat haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. In de mate dat zij in haar verzoekschrift stelt dat zij slechts tot een gevangenisstraf van 4 jaar werd veroordeeld waarvan 18 maanden met uitstel en dat zij een elektronische enkelband draagt, toont verzoekster niet aan dat de vaststelling van de verwerende partij fout of kennelijk onredelijk zou zijn. Overigens, in die context kan er nog op worden gewezen dat uit het vonnis van 19 februari 2018 blijkt dat verzoekster geen enkele blijf gaf van enig schuldinzicht.

Nu vaststaat dat de verwerende partij zich kon beroepen op de hiervoor geschetste openbare ordeproblematiek, stelt zich de vraag of deze op een deugdelijke manier werd afgewogen ten opzichte van het hoger belang van de kinderen waarop verzoekster zich in essentie in haar verzoekschrift beroept.

Verzoekster wijst erop dat zij alleenstaande moeder is van drie kinderen, die verschillende vaders hebben en verschillende verblijfsstatuten : een tweeling van zes jaar oud met de Belgische nationaliteit, en een kind van vier jaar oud met de Nigeriaanse nationaliteit. Wat betreft haar Belgische kinderen, stelt verzoekster dat zij niet kan worden verplicht haar kinderen vrijwillig aan gevaar en ontwikkelingsproblemen bloot te stellen. De afweging die hierover in de bestreden beslissing werd gemaakt is te oppervlakkig, en van een onderzoek naar wat de rechten van de kinderen in een dergelijke situatie zijn, hoe dit concreet vorm moet krijgen en wat de impact is van de maatregel op de kinderen, is geen sprake. De verwerende partij houdt het hoofdzakelijk bij het hameren op de eigen verantwoordelijkheid van verzoekster, terwijl de vraag in essentie is welk soort verblijfssituatie haar kinderen, die volledig van haar afhankelijk zijn, verdienen. Het is niet fair de extreme kwetsbaarheid van

de kinderen ondergeschikt te maken aan het gedrag dat hun moeder heeft gesteld, minstens niet zonder de hoogste aandacht voor het lot van de betrokken kinderen, zo stelt verzoekster.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich in de thans bestreden beslissing, alvorens zij op uitvoerige wijze ingaat op de situatie van de kinderen van verzoekster, het volgende uitgangspunt hanteert:

“Wat het hoger belang en het welzijn van de kinderen betreft, dienen we op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).”

Verzoekster toont niet aan dat dit uitgangspunt niet correct zou zijn. In tegendeel, doorheen haar uitgebreide uiteenzetting over de benadering van het begrip “hoger belang van het kind” wordt erkend dat ter zake een afweging vereist is tussen de openbare ordeproblematiek enerzijds, en de belangen van de kinderen anderzijds. In die optiek moet er overigens op worden gewezen dat, waar verzoekster de stelling van de verwerende partij dat aan de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag een directe werking moet worden ontzegd bekritiseert, zij daarbij geen belang heeft, nu de verwerende partij onmiskenbaar het hoger belang van de kinderen heeft betrokken in het besluitvormingsproces. De vraag is dus of deze weging van de bescherming van de openbare orde enerzijds, en het hoger belang van de kinderen anderzijds, al dan niet deugdelijk is. De Raad neemt daarbij als uitgangspunt artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM hieromtrent. Het blijkt namelijk niet dat de bepalingen van het IVRK, voor zover die al een directe werking zouden hebben, een andere benadering zouden vragen dan deze vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

De Raad wijst er op dat, waar verzoekster betoogt dat zij niet kan worden verplicht haar Belgische kinderen vrijwillig aan gevaar en ontwikkelingsproblemen bloot te stellen, in de bestreden beslissing wordt aangestipt dat de beslissing op zich geen betrekking heeft op deze kinderen en dat zij in België kunnen blijven, bij hun Belgische vader, indien hij en verzoekster dat wensen. Hiertegen brengt verzoekster geen concrete argumenten aan. Verder wordt gesteld dat niet is aangetoond dat de kinderen actuele en effectieve banden onderhouden met hun vader –wat door verzoekster niet wordt betwist- en dat, in de mate dat verzoekster zelf een gezinsleven wenst met haar twee Belgische kinderen, zij dit dan buiten België zal moeten organiseren. De Raad brengt in herinnering dat verzoekster aanvankelijk een verblijfsrecht had verworven als moeder van een Belgisch kind, maar dat er een einde aan werd gesteld ingevolge de hiervoor vermelde openbare ordeproblematiek. Daarop diende zij een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in in functie van één van haar Belgische kinderen, die werd afgewezen. In het kader van het beroep dat verzoekster indiende tegen deze afwijzende beslissing stelde de Raad vast, zoals dat ook in de bestreden beslissing wordt benadrukt, dat *“hoewel het [...] in beginsel verboden is de verzoekster uit te zetten naar Nigeria aangezien dit zou betekenen dat haar Belgische kinderen voor wie zij de zorg draagt het grondgebied van de Europese Unie zouden moeten verlaten, is dit evenwel mogelijk in uitzonderlijke gevallen wanneer zij een werkelijke, voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij moeten ook de belangen van de betrokken kinderen in aanmerking worden genomen.”* (RvS 17 november 2021, nr. 263 793).

Zoals reeds eerder gesteld, heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd over het hoger belang van de kinderen. Zij heeft daarbij ook de Belgische kinderen betrokken.

Zo heeft zij eerst in het algemeen gesteld dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt, dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met andere belangen, dat niet wordt betwist dat de beslissing een impact zal hebben op het leven van haar kinderen, dat die evenwel volledig te wijten is aan de keuzes die betrokkene zelf maakte, dat zij diende te weten dat zij door haar actieve rol in een netwerk van mensenhandel en seksuele uitbuiting, ernstige schade kon veroorzaken aan haar gezinsleven en het hoger belang van haar kinderen in gevaar kon brengen, dat zij strafbare feiten heeft gepleegd terwijl zij al moeder was en zij reeds zwanger was van haar jongste kind, dat zij haar slachtoffers onderbracht in haar woning en hen verplichtte om voor haar kinderen te zorgen, hetgeen allerm minst van verantwoordelijkheid getuigt tegenover haar kinderen, dat verzoekster een verblijfskaart had en dus samen met haar kinderen een leven kon opbouwen, maar dat zij het hoger belang van haar kinderen op de helling heeft gezet door het plegen van de strafbare feiten, dat de verantwoordelijkheid voor de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt, dat verzoekster dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin zij en haar kinderen zich momenteel bevinden, dat gezien deze overwegingen de familiale belangen van verzoekster ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

De verwerende partij heeft het daar niet bij gehouden en is ingegaan op de door verzoekster aangehaalde veiligheidssituatie in Nigeria. Ze heeft daarover het volgende gesteld:

“Wat betreft de algemene situatie in Nigeria waarop betrokkene zich beroept en waarbij zij zich baseert op algemene rapporten en krantenartikelen dienen we op te merken dat het in deze situatie aan verzoeker toekomt om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van persoonlijk bewijs naar voor te brengen. Het komt aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). Uit de door betrokkene aangehaalde rapporten en krantenartikelen blijkt niet dat zij louter door haar aanwezigheid in Nigeria een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling zullen ondergaan. Ook wat betreft de socio-economische toestand in Nigeria legt betrokkene enkel stukken voor die betrekking op de algemene situatie en maakt verzoekster geen band met haar persoon aannemelijk.”

Verzoekster wijst erop dat de rapporten die zij had neergelegd, recent zijn, zij citeert eruit en wijst erop dat de inhoud ervan betrekking heeft op de specifieke regio waar zij in Nigeria zou moeten verblijven, en eigen aan de samenstelling van haar huishouden, als een gezin met een alleenstaande vrouw aan het hoofd. Hieruit blijkt een bedreiging voor het fysieke en psychische welzijn van de kinderen en hun

ontwikkeling en ontplooiing, zo stelt zij. Echter, hiermee toont zij niet aan dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze heeft geoordeeld dat slechts wordt gewezen op de algemene situatie. Er weze daarbij opgemerkt dat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM, en de eventualiteit dat deze bepaling kan worden geschonden, volstaat evenmin. Daarenboven moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing ook wordt gesteld dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoekster nog sociale, culturele en familiale banden heeft in Nigeria, nu zij verklaarde dat zowel haar ouders als haar zussen en broers nog in Nigeria verblijven, dat haar verklaringen over haar vader die haar zussen zou hebben vermoord slechts loutere beweringen zijn en dat, voor zover geloof kan worden gehecht aan de overlijdensakte, in ieder geval blijkt dat verzoekster wel degelijk nog contacten heeft in Nigeria. In de mate dus dat uit de rapporten blijkt dat de socio-economische situatie problematisch is, voor gezinnen van alleenstaande vrouwen, moet dit worden genuanceerd in het licht van de naar redelijkheid aan te nemen aanwezigheid van een netwerk waarop verzoekster kan terugvallen. Overigens is het, gezien de redenen waarvoor zij werd veroordeeld, wraakroepend dat zij nu verwijst naar het risico dat alleenstaande moeders dreigen in de prostitutie terecht te komen bij gebrek aan middelen. Wat er ook van zij, naast een verwijzing naar een netwerk in het land van herkomst wordt in de bestreden beslissing ook nog gewezen wordt op het beroep dat verzoekster kan doen op de IOM en het Reïntegratiefonds dat is ontworpen om terugkeerders bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Al deze elementen samengenomen toont verzoekster –hoewel zoals de verwerende partij erkent dat een vestiging van het gezin in het land van herkomst een zekere aanpassing zal vergen van haar en haar kinderen- met de citaten uit de rapporten niet aan dat zij zullen terechtkomen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM omwille van de socio-economische situatie in het land van herkomst. Voor zover verzoekster met de verwijzing naar de citaten uit de rapporten wijst op de veiligheidssituatie in haar land en regio van herkomst, kan de Raad niet vaststellen dat deze van die aard is dat zij en haar kinderen, louter en alleen door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen om door geweld te worden getroffen of te worden ontvoerd. Overigens moet erop worden gewezen, zoals de verwerende partij dat ook doet, elders in de bestreden beslissing, dat verzoekster geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend terwijl uit niets blijkt dat zij daartoe zou worden weerhouden indien zij er werkelijk van doordrongen zou zijn dat zij en haar kinderen wel degelijk een reëel risico zouden lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM, omwille van de algemene veiligheidssituatie. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekster verwijst naar het risico dat haar dochter zou lopen op VGV. De verwerende partij heeft het volgende gesteld over dit element van verzoeksters aanvraag:

“Wat betreft haar dochter beroept betrokkene zich uitdrukkelijk op het risico op VGV dat zij zou lopen bij een terugkeer naar Nigeria, aangezien betrokkene zelf besneden zou zijn. Echter, we stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat zijzelf vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan en evenmin toont zij aan dat haar dochter dit nog niet heeft ondergaan. Betrokkene legt namelijk geen enkel persoonlijk stuk voor maar beperkt zich tot het verwijzen naar het algemene risico op vrouwelijke genitale verminking in Nigeria. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat zij haar dochter niet tegen VGV zou kunnen beschermen, temeer daar zij niet aantoont zelf het slachtoffer te zijn van VGV. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat de vader van haar dochter, dhr. O.F., door onze diensten werd gerepatriëerd naar Lagos, Nigeria op 28.01.2021. Betrokkene spreekt zich niet uit over het standpunt inzake VGV van de vader van haar dochter. Tenslotte merken we nog op dat betrokkene ondanks deze voorgehouden vrees, geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Betrokkene beperkt zich tot beweringen waarvan geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht.”

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van dit element in haar aanvraag, maar ze brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou moeten blijken dat het hiervoor gestelde kennelijk onredelijk is.

Verzoekster betoogt dat het bestuur rekening had moeten houden met de cognitieve beperking van twee van haar drie kinderen en het feit dat zij bijzondere ondersteuning genieten. Zij stelt in die context dat zij heeft aangetoond dat de kinderen nood hebben aan buitengewoon onderwijs wat ze in Nigeria niet kunnen krijgen.

Ter zake wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt aan dat haar zoons hier school zouden lopen in het buitengewoon onderwijs omwille van ontwikkelingsproblemen. Ter staving hiervan legt betrokkene een bevestiging van inschrijving voor

dd. 30.05.2021 en een verslag van de handelsgerichte diagnostiek dd. 13.01.2021 inzake de tweeling Rap. en Ri. . Echter, betrokkene toont niet aan dat deze scholing niet beschikbaar zou zijn in Nigeria. Evenmin blijkt uit het voorgelegde verslag dat er sprake is van ontwikkelingsstoornissen waarvoor begeleiding en opvolging noodzakelijk zouden zijn. Uit dit verslag blijkt enkel dat hun taalbegrip en woordenschat in het Nederlands beperkt is en dat zij niet altijd goed verstaanbaar zijn, dat zij gebaat zouden zijn bij voldoende tijd en herhaling wanneer zij nieuwe vaardigheden aanleren. Het verslag besluit dat het niet evident zal zijn om de overstap naar het eerste leerjaar te maken en dat gekeken moet worden naar andere opties zoals het herhalen van de derde kleuterklas of een overstap naar het buitengewoon onderwijs type basisaanbod. Uit het voorgelegde bewijs ter bevestiging van hun inschrijving in de BLO school [...] blijkt aldus dat zij overgestapt zijn naar het buitengewoon onderwijs. Zoals reeds gesteld, blijkt uit dit verslag niet dat er nood is aan specifieke opvolging of behandeling. Verder blijkt uit dit verslag dat de talige achterstand zich enkel voordoet met betrekking tot het Nederlands, niet met betrekking tot hun moedertaal (de taal die zij thuis spreken met hun moeder en die verschilt van het Nederlands). Mogelijks kunnen de kinderen beter functioneren in een talige omgeving waarin de schooltaal dezelfde is als de thuistaal.”

Verzoekster stelt hier enkel en alleen tegenover dat de kinderen nood hebben aan buitengewoon onderwijs en dat niet kunnen krijgen in Nigeria, maar zij toont niet aan, bij gebrek aan attestering waaruit blijkt dat er sprake is van ontwikkelingsstoornissen, dat er nood is aan specifieke opvolging of behandeling. Uit het verslag dat zij had voorgelegd blijkt enkel dat hun taalbegrip en woordenschat in het Nederlands beperkt is en dat zij niet altijd goed verstaanbaar zijn. In die optiek is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat de kinderen mogelijk beter zouden kunnen functioneren in een talige omgeving waarin de schooltaal en de thuistaal dezelfde zijn. De loutere bewering dat geen adequate scholing voorhanden zou zijn in Nigeria, is niet van aard om aan het voorgaande afbreuk te doen.

Verzoekster betoogt thans in haar verzoekschrift dat uit geactualiseerde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Kaduna State van die aard is dat de scholen er werden gesloten zodat er überhaupt geen onderwijs is. Dit is echter informatie die niet werd voorgelegd aan de verwerende partij ten tijde van de bestreden beslissing, en de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in het kader van de aanvraag of een actualisatie ervan. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verder stelt de Raad vast dat, specifiek met betrekking tot de jonge leeftijd van de kinderen en hun aanpassingsvermogen aan een gewijzigde leefomgeving, het volgende wordt gesteld in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verwijst verder naar een Nederlandse studie van drs. Kalverboer en Zijlstra waaruit zou blijken dat na een verblijf van vijf jaar of langer in Nederland, kinderen psychische en psychologische schade zouden lijden in geval van een terugkeer naar het land van herkomst, dat er vrijwel altijd een sprake zou zijn van een ontwikkelingsbreuk, dat de kinderen een groot verlies zouden lijden omdat het perspectief in het land van herkomst doorgaans somber is, de kans op ontwikkeling in het land van herkomst zou dan ook zeer klein zijn door deze identiteitsbreuk die optreedt en in de afwezigheid van ontwikkelingsmogelijkheden. Echter, we merken dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van mogelijke psychische en psychologische problemen en van een identiteitsbreuk met ontwikkelingschade bij kinderen die terugkeren naar hun land van herkomst na meer dan vijf jaar verblijf, niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van betrokkene effectief deze schade zullen oplopen. Dus hoewel de bronnen melding maken van opgelopen schade bij kinderen die terugkeren, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de kinderen van verzoekende partijen een reëel risico zouden lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. De kinderen van betrokkene zijn nog jong (namelijk zes jaar en vier jaar) en kunnen zich wellicht dan ook snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Het feit dat de kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het leven in het land van herkomst van hun moeder. Uit het hoorrecht van mevrouw blijkt dat zij het Nederlands slechts in beperkte mate machtig is. Dit blijkt ook uit het voorgelegde attest van de VDAB dd.10.06.2021 dat stelt dat mevrouw eerst het basisniveau Nederlands diende te behalen alvorens de zoektocht naar werk opgestart kon worden. Het is dan ook meer dan waarschijnlijk dat zij haar moedertaal spreekt in huiselijke kring en dat haar kinderen in deze taal worden opgevoed. Dit houdt in dat haar kinderen minstens over een goede mondelinge taalbeheersing beschikken. Gelet op

de nog jonge leeftijd van de kinderen, kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij dus minstens al noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk)."

Verzoekster citeert uit de door haar aangehaalde studie, en stelt dat de impact van de verwijdering op haar kinderen niet concreter kan worden gemaakt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet ontkent dat de bestreden beslissing een impact zal hebben op de kinderen van verzoekster, maar dat zij *in casu*, gelet op de zwaarwichtigheid van de door haar gepleegde feiten en haar gebrek aan ouderlijke verantwoordelijkheid in die context, het belang van de maatschappij om te worden beschermd laat primeren bovenop het belang van verzoekster en haar kinderen om het gezinsleven in België voort te zetten. *In casu* is reeds gebleken dat er in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat er in het land van herkomst nog een familiaal netwerk aanwezig is enerzijds, en wordt ook gewezen op de specifieke scholingsproblematiek van de tweeling die volgens de attesten die verzoekster neerlegde voortspuit uit de taalomgeving van de kinderen. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan in welke mate zij in België een netwerk heeft weten op te bouwen rond de kinderen, en hierboven is reeds vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat in dit specifieke geval de kinderen mogelijk beter zouden kunnen functioneren in een talige omgeving waarin de schooltaal en de thuistaal dezelfde zijn. In die optiek is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat de algemene studie geen afbreuk doet aan de concrete vaststellingen betreffende de jonge leeftijd van de kinderen, hun concrete situatie en aanpassingsvermogen. Waar verzoekster nog stelt dat haar kinderen enkel Engels en Nederlands spreken, en geen Haussa, is dit enerzijds een loutere bewering, en anderzijds toont zij niet aan dat, gelet op hun jonge leeftijd, hun kennis van het Engels niet zou volstaan om toegang te hebben tot het onderwijssysteem in Nigeria.

Ook moet er nog op worden gewezen dat het jongste kind van verzoekster niet valt binnen de scope van de voormelde studie, gelet op haar leeftijd die zeker nog een aanpassingsvermogen mag doen aannemen. Verder is het zo dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, dat de twee Belgische kinderen niet kunnen worden uitgewezen, en uit de bestreden beslissing blijkt dat de ouders eventueel de keuze kunnen maken om deze twee kinderen in België te laten verblijven, maar dat, indien verzoekster haar gezinsleven met hen wil verderzetten, zij dit buiten België zal moeten doen. Hiervoor is al gebleken, en hierna zal nog blijken, dat gelet op alle omstandigheden van de zaak, dit niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekster verwijst ten slotte naar het arrest van het EHRM, Unuane t. Verenigd Koninkrijk, van 24 november 2020, dat bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de zgn. Boultif-Ünercriteria alvorens tot verwijdering over te gaan.

In 's Raads arrest nr. 216 488 van 7 februari 2019 werd naar aanleiding van de beslissing tot beëindiging van het verblijf reeds een dergelijke toets doorgevoerd. In dat arrest luidde het als volgt:

"Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM ook een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif-Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier: (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf; (2) de duur van het verblijf in het gastland; (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode; (4) de nationaliteit van alle betrokkenen; (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven; (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging); (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze vreemdeling wordt uitgewezen; met name of er belemmeringen zijn die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken. Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken: (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het

bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het belang van de kinderen als volgt: "U verklaarde dat uw 3 kinderen A. R. (geboren te Antwerpen op 26.07.2015, Belg), A. R. (geboren te Antwerpen op 26.07.2015, Belg) en A. R. (geboren te Antwerpen op 03.11.2017, onderdaan van Nigeria) bij u wonen. Er werd tevens een verklaring van contextbegeleidster M. D. M. voorgelegd die stelt dat u alleen instaat voor de zorg van de kinderen.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in Nigeria of elders zouden verhinderen. Evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Uw kinderen zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien zijn zij nog niet schoolplichtig noch blijkt uit het administratief dossier dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Nigeria of elders te vinden zou zijn. Het feit dat uw kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Het feit dat u 3 minderjarige kinderen had in België, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. De feiten waarvoor u werd veroordeeld op 19.02.2018 werden gepleegd in de periode van 01.09.2016 tot en met 05.08.2017. Op dat moment was u al moeder geworden. U bracht uw slachtoffers onder in uw woning en verplichtte hen om voor uw kinderen te zorgen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé-en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren." De bestreden beslissing motiveert aldus dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst niet leidt tot een scheiding van het gezin. Er wordt ook vastgesteld dat de kinderen nog zeer jong zijn, zodat zij zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Ook wat betreft de scholing worden geen hinderpalen vastgesteld. Er wordt ook vastgesteld dat het feit dat verzoekster jonge kinderen heeft haar er niet van heeft weerhouden strafbare feiten te stellen. De feiten zijn ook voldoende recent zodat niet kan worden gesteld dat deze feiten niet meer actueel zouden zijn.

Waar verzoekster thans aanvoert dat zij in Nigeria een vrees voor besnijdenis heeft en dat ze ook haar dochter onvoldoende zal kunnen beschermen, merkt de Raad op dat verzoekster werd gehoord naar aanleiding van de bestreden beslissing en dat ze een dergelijke vrees niet heeft geuit. Verzoekster beperkt zich op dit punt ook tot beweringen. De bestreden beslissing stelt daarnaast vast dat verzoekster ook nog andere banden heeft in Nigeria, zij spreekt de taal en heeft er school gelopen. Verzoekster verklaarde ook dat haar vader, moeder, twee broers en twee zussen in Nigeria wonen. Verzoekster verklaarde dat haar twee zussen werden vermoord door haar vader en dat ze hem ook vreest, doch de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster zich beperkt tot beweringen. Er werd ook vastgesteld dat verzoekster ondanks de voorgehouden vrees geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoekster herhaalt in het middel deze elementen, maar ook hier beperkt ze zich tot beweringen waar geen enkel begin van bewijs van wordt aangebracht. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM disproportioneel of kennelijk onredelijk zou zijn."

In de thans bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster werd veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde, die laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn en getuigen van een volkomen misprijzen van andermans fysieke en seksuele integriteit, te meer omdat de uitbuiting

ook met bedreigingen gepaard gingen en er misbruik gemaakt werd van de bijzonder kwetsbare en precaire situatie van de slachtoffers en dit vanuit louter winstbejag. Verzoeksters persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid waartegen de samenleving dient te worden beschermd. In de mate dat verzoekster één en ander in een ander daglicht probeert te stellen door te wijzen op haar eigen kwetsbare situatie, kan worden verwezen naar wat daarover supra reeds werd gesteld. De bewering dat verzoekster “slechts” tot vier jaar gevangenis werd veroordeeld, waarvan achttien maanden met uitstel, doet hier geenszins afbreuk aan.

Ook met de duur van het verblijf werd rekening gehouden. De bestreden beslissing motiveert dat, hoewel verzoekster verklaart sedert 2008 in België te verblijven, zij pas eerst op 17 oktober 2011 een machtiging tot verblijf aanvraagde en op 18 mei 2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Dit verblijfsrecht werd wegens de feiten van openbare orde echter weer ingetrokken op 17 augustus 2018 en verzoekster zat een straf uit onder elektronisch toezicht tussen 18 mei 2018 en 23 november 2020. Aldus blijkt dat verzoekster slechts twee jaar en drie maanden legaal heeft verbleven in België.

Waar verzoekster aanvoert dat de feiten werden gepleegd tussen september 2016 en augustus 2017, in de context van haar relatie met de heer O en dat zij sedertdien geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd, moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de opgelopen veroordeling een duidelijke onwil blijkt om zich aan te passen aan de in België geldende wetten en regels, dat verzoeksters elektronisch toezicht afliep op 23 november 2020 en dat enige verbetering in haar gedrag dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde niet kan worden vastgesteld. Daaraan wordt toegevoegd dat de bewering dat zij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde omdat zij zich nooit meer zal laten meeslepen door personen zoals de vader van haar jongste kind, onvoldoende is daar uit het vonnis van 19 februari 2018 duidelijk blijkt dat de slachtoffers in haar huis verbleven, mee in haar huishouden dienden te helpen en mee voor haar kinderen dienden te zorgen zodat verzoekster wel degelijk zeer nauw betrokken was bij de uitbuiting van de meisjes. De impliciete veronderstelling dat zij deze feiten enkel pleegde onder invloed van haar ex-partner wordt, zoals reeds gesteld, dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Mensenhandel is een moderne vorm van slavernij en een vernederend misdrijf waarbij betrokkene de vrijheid en de waardigheid van deze drie meisjes heeft gestolen om er zelf rijker van te worden. Betrokkene maakte zich hieraan bovendien schuldig op een ogenblik dat zij gemachtigd was tot verblijf en dus op een eerlijke manier een inkomen kon verdienen uit arbeid. Betrokkene gaf echter de voorkeur aan snel geldgewin door uitbuiting van anderen in plaats van eerlijk te werken voor haar onderhoud en dat van haar kinderen, zo wordt nog gesteld. Verzoeksters argument dat zij een blanco stafblad had vooraleer zij de feiten pleegde doet, gelet op de zwaarwichtigheid ervan, geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoekster toont niet aan dat de beoordeling inzake het tijdsverloop tussen de gepleegde feiten en haar gedrag sedertdien kennelijk onredelijk zou zijn.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster twee Belgische kinderen heeft en dat haar jongste de Nigeriaanse nationaliteit heeft, dat deze kinderen alle drie in België zijn geboren en dat zij verschillende vaders hebben, en dat zij zich ook heeft uitgesproken over het schoolgaan van de kinderen. Door het louter herhalen van deze elementen toont verzoekster niet aan dat de beoordeling van deze elementen niet deugdelijk zou zijn.

Wat betreft de sociale, culturele en familiale banden met België en Nigeria heeft de verwerende partij het volgende vastgesteld:

“Aangezien betrokkene geboren en getogen is in Nigeria, aangezien zij er school gelopen heeft, aangezien zij de taal spreekt en aangezien zij nog over familieleden in Nigeria beschikt, mag redelijkerwijze verondersteld worden dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met Nigeria. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij verklaarde dat zowel haar ouders, haar twee zussen als haar twee broers nog in Nigeria verblijven maar dat zij niet zou weten waar ze verblijven. Tevens verklaarde ze dat zij vreest vermoord te worden door haar vader omdat hij reeds twee zussen van haar omgebracht zou hebben. Echter, we merken op dat betrokkene zich hier beperkt tot loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Een loutere bewering kan niet volstaan om een gegronde vrees aan te tonen. Volledigheidshalve wijzen we er op dat betrokkene geen aanvraag tot internationale bescherming indiende op basis van deze vrees, niettegenstaande zij in de periode van 2008 tot 2015 niet over legaal verblijf beschikte. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene

een niet gelegaliseerde Nigeriaanse overlijdensakte dd. 09.09.2018 voor van haar moeder. Echter, aangezien deze geboorteakte niet gelegaliseerd is, kan ze door onze diensten niet aanvaard worden. Evenmin legt betrokkene bewijzen voor dat de persoon vermeld op deze geboorteakte effectief haar moeder is. Tenslotte wijzen we er dat het feit dat betrokkene deze akte kan voorleggen, er op wijst dat betrokkene wel degelijk nog contacten heeft in Nigeria. Het is dan ook niet onredelijk om te stellen dat zij haar leven in Nigeria opnieuw kan opbouwen, met de eventuele ondersteuning van haar familie. Een professionele begeleiding in de zoektocht naar werk en een reële kans op tewerkstelling bij een verblijfsmachtiging, vormen dan ook onvoldoende garantie tegen het plegen van nieuwe feiten. Haar integratieparcours en haar verblijfsduur kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het (veronderstelde) verblijf van betrokkene sinds 2008 kan weliswaar aangenomen worden dat zij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. ”

Zoals hierboven reeds werd aangehaald, werd met betrekking tot de kinderen gesteld dat zij nog jong zijn (namelijk zes jaar en vier jaar) en zich wellicht dan ook snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen; dat het feit dat zij in België geboren zijn, op zichzelf geen reden is om aan te nemen dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het leven in het land van herkomst van hun moeder; dat gelet op de beperkte mate waarin verzoekster het Nederlands machtig is doet veronderstellen dat zij haar moedertaal spreekt in huiselijke kring en dat haar kinderen in deze taal worden opgevoed, zodat zij minstens over een goede mondelinge taalbeheersing beschikken. Er wordt geconcludeerd dat, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij dus minstens al noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken.

Verzoekster herhaalt in wezen de elementen waarop zij had gewezen in haar aanvraag, maar dit volstaat geenszins om de motivering als ondeugdelijk af te wijzen.

In de bestreden beslissing werd ook rekening gehouden met het feit dat verzoeksters drie minderjarige kinderen uiteraard geen keuze hebben gehad in deze situatie. De bestreden beslissing stelt echter dat het feit dat zij minderjarige kinderen had in België, haar er niet van heeft weerhouden strafbare feiten te plegen. Zij bracht de slachtoffers onder in haar woning en verplichtte hen om voor haar kinderen te zorgen. De beslissing stelt dat dit niet getuigt van ouderlijke verantwoordelijkheid. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoekster een verblijfskaart kreeg en een regulier verblijf met haar kinderen in België kon opbouwen. Zij heeft dit recht verloren door het plegen van de strafbare feiten en alzo het verder uitbouwen van haar gezinsleven in België op de helling gezet. Hoewel de verwerende partij rekening moet houden met de belangen van de kinderen, moet er ook op gewezen worden dat de verantwoordelijkheid voor de kinderen in eerste instantie bij de ouders ligt. In de bestreden beslissing wordt echter duidelijk gesteld dat verzoekster slachtoffers heeft gemaakt en dat de bescherming van de openbare orde *in casu* primeert. Verzoekster wordt bijgetreden dat de bestreden beslissing ontegensprekelijk een impact heeft op het leven van de kinderen, doch zij toont hiermee niet aan dat de keuze om de openbare orde te beschermen in casu disproportioneel is. Verzoekster diende te weten dat zij door haar actieve rol in een netwerk van mensenhandel en seksuele uitbuiting, ernstige schade kon veroorzaken aan haar gezinsleven met haar kinderen. De verklaarde achteruitgang van haar gezinsleven en de belangen van de kinderen is het gevolg van verzoeksters keuzes; met de verwijzing naar de Boultif/Üner-criteria maakt verzoekster niet aannemelijk dat de hinderpalen om samen met haar kinderen naar Nigeria terug te keren van die aard zijn dat de afweging in het voordeel van de motieven van openbare orde disproportioneel zou zijn. Waar verzoekster verwijst naar de studie van de Rijksuniversiteit Groningen inzake de schade die kinderen oplopen wanneer zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet, kan worden verwezen naar wat daarover supra reeds werd gesteld.

Wat betreft de ernst van de problemen die de kinderen kunnen krijgen in het land van bestemming en hun hoger belang, werden alle argumenten van verzoekster al beoordeeld. Waar verzoekster betoogt dat het absoluut noodzakelijk is om een onderzoek te voeren naar de scheiding van de kinderen van hun respectievelijke vader, werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat niet is aangetoond dat er tussen de tweeling en hun Belgische vader nog een actuele effectieve gezinsband bestaat, hetgeen door verzoekster niet met concrete argumenten wordt betwist. Verder, wat betreft de vader van haar jongste dochter, heeft de verwerende partij vastgesteld dat deze reeds op 28 januari 2021 naar Nigeria werd gerepatriëerd, zodat in ieder geval, zelfs indien dat zo zou zijn gewenst, het kind geen gezinsleven kan hebben met haar vader in België. Ook de andere elementen die verzoekster aanhaalt werden

onderzocht, en verzoekster heeft niet aangetoond dat de beoordeling niet deugdelijk zou zijn. Waar verzoekster de onderzoeksplicht van de verwerende partij benadrukt, moet erop worden gewezen dat de thans bestreden beslissing het gevolg is van een aanvraag om machtiging tot verblijf, en dat niet blijkt dat de aanspraken die verzoekster heeft gemaakt voor haarzelf en haar kinderen niet afdoende zouden zijn onderzocht.

Na al wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoekster aan de hand van haar uitgebreide betoog geen overtuigende argumenten aanvoert die erop zouden wijzen dat de afweging van de motieven van openbare orde niet evenredig zouden zijn ten opzichte van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven en in het bijzonder van het hoger belang van de kinderen om het gezinsleven in België te kunnen voortzetten, dat is neergelegd in artikel 8 van het EVRM.

2.3. De beide middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

de H. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS